

ΣΠΕΡΝΟΥΝ ΚΡΙΤΗΡΙΑ, ΘΑ ΘΕΡΙΣΟΥΝ ΘΥΕΛΛΕΣ

παρακάτω στους αγρότες, γιατί εκεί το πρόβλημα είναι βαθύτερο και εντονότερο σήμερα, πέρα από τα κριτήρια φορολόγησης.

Οι σημερινές δυναμικές κινητοποιήσεις των αγροτών καθώς και οι κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων αναδεικνύουν τόσο την τραγική θέση των αγροτών, όσο το χαρακτήρα και το ρόλο της αγροτικής παραγωγής στις σημερινές συνθήκες παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης στην Ελλάδα. Το αγροτικό ζήτημα (συνθήκες, θέση, ρόλος και προοπτικές των αγροτών τόσο στην οικονομία όσο και στην κοινωνική και απελευθερωτική διαδικασία) στην Ελλάδα είναι παλιό.

Εντείνεται όμως σήμερα και αποκτά οξυμένο χαρακτήρα, κάτω από τις επιλογές των κυρίαρχων, την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και τη συμμετοχή στις συμφωνίες της GATT. Αδιαφορώντας για τις ιδιαιτερότητες και τις αντιφάσεις της αγροτικής οικονομίας, προχωρούν στην καταστροφή της.

Πριν προχωρήσουμε παρακάτω είναι απαραίτητη η αποκατάσταση δύο μύθων για τους αγρότες:

α) Οι αγρότες τα κονομάνε. Ο αγροτικός τρόπος παραγωγής λόγω της θέσης του (οικονομική εκμετάλλευση και οικονομία) δεν μπορεί να ενταχθεί στα τυπικά καπιταλιστικά χαρακτηριστικά μιας επιχείρησης ή στη δυναμική θέση που κατέχει ένα κεφάλαιο μέσα στην ελεύθερη καπιταλιστική αγορά.

Πολύ απλά δεν είναι πολύ κερδοφόρες οι επενδύσεις στον αγροτικό τομέα. Το συνεχώς αυξανόμενο κόστος παραγωγής και η συνεχής αστάθεια με πτωτικές τάσεις των τιμών δεν αφήνουν περιθώρια κέρδους. Το κέρδος που βγάζουν σε ένα χρόνο, ύστερα από σκληρή και κοπιαστική δουλειά, ισοδυναμεί και πολλές φορές δεν φτάνει για την εργασία τους, τα έξοδα αναπαραγωγής και την εξόφληση των δανείων καλλιέργειας.

β) Οι αγρότες είναι βολεμένοι και αδιάφοροι λόγω της ιδιοκτησίας γης που κατέχουν. Τα λόγια του Κ. Βεργόπουλου στο βιβλίο του: "Το αγροτικό ζήτημα" είναι χαρακτηριστικά: "Οι αγρότες απέκτησαν ιδιοκτησία, πλην όμως αυτή η τελευταία δεν ήταν παρά ένας θεμελιώδης μηχανισμός αυξημένης "απορρόφησης" της εργασίας τους από το σύστημα".

Και πρώτοι από όλους η ΑΤΕ, οι βιομήχανοι στην τυποποίηση και μεταποίηση των αγροτικών προϊόντων και οι έμποροι είναι αυτοί που πραγματικά κερδίζουν από την εργασία των αγροτών. Ειδικά η ΑΤΕ είναι μια πραγματική βδέλλα στο σώμα τους. Η μεγάλη πλειοψηφία των αγροτών και το σύνολο σχεδόν των συνεταιρισμών είναι υπερχρεωμένοι στην ΑΤΕ. Ειδικά στους συνεταιρισμούς υπάρχουν χρέη πολλών δις που δεν οφείλονται στην κακοδιαχείριση όπως μας λένε, αλλά στην ίδια τη δομή του χρηματοπιστωτικού μηχανισμού για τους αγρότες. Επίσης ενδεικτικά εί-

ναι τα αποσπάσματα από το βιβλίο του Κ. Βεργόπουλου: "Ο κύριος στόχος των πιστωτικών επιχειρήσεων δεν είναι η μεταβολή των παραγωγικών δομών, αλλά απλώς η διά ανταλλαγών σύλληψη του μέγιστου της υπερεργασίας των αγροτών" και παρακάτω ένας διευθυντής της ΑΤΕ επισημαίνει: "Οι συνεταιρισμοί εξασφαλίζουν στην Τράπεζα τον καλύτερο, το φθηνότερο και τον πιο αποτελεσματικό τρόπο ανάπτυξης της αγροτικής πίστωσης... διότι διά μέσου της αλληλέγγυου ευθύνης των συνεταιρισμένων επιτυγχάνεται μια ανώτερη εγγύησης διά τον πιστωτή, σε σχέση με τις ατομικές εγγυήσεις και διότι οι υπάρξεις των συνεταιρισμών επιτρέπει μια σημαντική μείωση των εξόδων λειτουργίας της Τραπεζής. Συνεπώς εάν η Τράπεζα εξασφαλίζει στους συνεταιρισμούς τη ΖΩΗ, αυτοί με τη σειρά τους της εξασφαλίζουν το ΕΥ ΖΗΝ".

Η αλόγιστη και τερατώδης εντατική εκβιομηχάνιση της αγροτικής παραγωγής (μηχανήματα, λιπάσματα, φυτοφάρμακα, νέοι τρόποι παραγωγής) τα τελευταία χρόνια, έχει αυξήσει τεράστια το κόστος παραγωγής, ενώ οι περιορισμοί και οι συμφωνίες στα πλαίσια της Ε.Ε. έχουν κρατήσει τις τιμές γύρω ή κάτω από το κόστος παραγωγής.

Οι αγρότες είναι οι πρώτοι που πληρώνουν το τίμημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της αναδιάρθρωσης της καπιταλιστικής οικονομίας. Το όραμα του ευρωπαϊκού κράτους στις

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ για πέμπτη μέρα οι κινητοποιήσεις των αγροτών με άγνωστη συνέχεια. Η Ελλάδα παραμένει αποκομμένη στα δύο. Εμείς θα θέλαμε να αποκοπεί στα τρία, στα τέσσερα... Παρόλο που από μέρους των αγροτών έξω από τις καθοδηγούμενες συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν εκφραστεί διαφοροποιήσεις στη μορφή του αγώνα (αποκλεισμός δρόμων). Σ' αυτές τις κινητοποιήσεις με αφορμή τα αντικειμενικά κριτήρια φορολόγησης, που αποτελούν υποκειμενικά κριτήρια α-

ντίστασης, συμβαίνουν τραγικά πράγματα. Νταλικέρηδες πλακώνονται με τους αγρότες και το αντίθετο, προς δόξα του συντεχνιακού αγώνα. Ενώ όλες οι τάξεις που πλήττονται από τη φορολόγηση - και όχι μόνο - θα έπρεπε να δίνουν από κοινού τον αγώνα ενάντια σε όλες τις συνθήκες υποταγής και εκμετάλλευσής τους. Αντίθετα τραβούν το δρόμο της συντεχνιακής τους δικαίωσης. Τώρα το ότι αυτό αύριο θα γίνει μπουμεραγκ αγνοείται ή αποσιωπάται. Θα αναφερθούμε πιο αναλυτικά

Το βάθος του ουρανού είναι ΜΑΒΗ

Η ΤΑΝ ΣΙΓΟΥΡΑ από τις λίγες φορές που σηκώθηκε το καπάκι του υπονόμου και έπεσε λίγο φως στη δράση των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών. Και όπως κάθε προηγούμενη φορά ο αστικός τύπος και η πολιτική ηγεσία βιάζονται να κουκουλώσουν το ζήτημα. Πίσω απ' όλα αυτά που με το σταγονόμετρο αποκαλύπτουν, υπάρχουν πολύ περισσότερα που αποκρύπτουν.

Την πρόθεση τους αυτή δεν την κρύβουν. Ούτε ο υπουργός Τύπου, ούτε ο συνάδελφος του Δημόσιας Τάξης μίλησαν για δολοφόνους, τρομοκράτες, επικίνδυνους κακοποιούς, αποσταθεροποίηση του πολιτεύματος. Κι όμως είναι ακριβώς αυτό το λεξιλόγιο που χρησιμοποιούν έτσι κι έχουν την παραμικρή υπόνοια ότι πιάσαν κάποιον 17χρονο με γκαζάκι. Ούτε βγήκε οργισμένη η κα Φάνη Πάλλη-Πετραλιά να ζητήσει την ενεργοποίηση του αντιτρομοκρατικού νόμου. Όχι, αυτόν που προορίζουν μόνο για διαδηλώσεις και άλλες επικίνδυνες ενέργειες, όχι για τα δικά τους παιδιά.

Το όνομα των πραγμάτων: ΕΥΠ

Γιατί αυτή τη φορά, τα δικά τους παιδιά πιάσανε. Αυτό τουλάχιστον δεν το κρύβουνε.

Μόνο που μιλάνε για "αυτονομημένους" πράκτορες της ΕΥΠ. Μήπως θα είχε την καλοσύνη να εξηγήσει κάποιος και σε μας τους αγαθούς, τι διάολο σημαίνει "αυτονομημένος" πράκτορας; "Αυτονομημένο" είναι δηλαδή το κλιμάκιο 4501 της Περιφερειακής Μονάδας Υποστήριξης Ιωαννίνων της ΕΥΠ; Τον Π. Μουλιέρη πάντως, τον υπάλληλο της ελληνικής πρεσβείας στα Τίρανα, που κατείχε και μοίραζε προκηρύξεις της ΜΑΒΗ, τον άρπαξαν κυριολεκτικά μέσα από τα χέρια της αλβανικής αστυνομίας και τον στείλανε στα Γιάννενα.

Όχι δεν το κρύβουν ότι οι τύποι της ΜΑΒΗ είναι δικά τους παιδιά. Γι αυτό και τους παραπέμπουν μόνο και μόνο με την κατηγορία της οπλοκατοχής. Ούτε ακολούθησαν άλλες συλλήψεις, πέρα απ' αυτές των επτά ενόπλων της ΜΑΒΗ. Και ας βρήκαν προκηρύξεις και υλικό της οργάνωσης και σε άλλα μέλη της στην Αθήνα και στα Γιάννενα.

Η ΕΥΠ κάνει λόγο για σύγκρουση αντιλήψεων στους κόλπους της. Κατά τη γνώμη μας είναι ανίκανοι. Αρχικά παρουσιάζουν τη σύλληψη των επτά τρομοκρατών ως τυχαίο γεγονός και έπειτα από δυο μέρες παραδέχονται ανοιχτά ότι γνώριζαν την ύπαρξη και τη δράση της ΜΑΒΗ από το 1991. Και όχι μόνο αυτό, αλλά φωτογραφίζουν και τον υπεύθυνο, τον

τότε υποδιοικητή της ΕΥΠ, Β. Μπόζιο, οι ενέργειες του οποίου γίνονταν με παρότρυνση πολιτικού εκπροσώπου της τότε κυβερνητικής παράταξης (εφημερίδα "ΤΑ ΝΕΑ", Τετάρτη 22 Μαρτίου '95)

Εγκέφαλος όλης αυτής της ιστορίας; Σύμφωνα με το ίδιο φύλλο της εφημερίδας ο γνωστός ελληνοαμερικανός φασίστας, επιχειρηματίας και συγγραφέας της "Ελένης" Νίκολας Γκέιτς. Ο άνθρωπος που κάθε κυβέρνηση της τελευταίας δεκαετίας υποδεχόταν με τιμές στο αεροδρόμιο και πρόεδρος της "Πανηπειρωτικής Ομοσπονδίας Αμερικής, Καναδά και Αυστραλίας", οργάνωση που επίσημα χρηματοδοτείται και από το ελληνικό κράτος. Ο ίδιος εξάλλου παραδέχεται ανοιχτά τις σχέσεις του με την CIA, το Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΠΑ και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ.

Μια σύγκρουση με καπιταλιστικές συνέπειες

Τελικά μια μεγάλη σύγκρουση εκτυλίχθηκε στο εσωτερικό της εξουσίας. Ο υπουργός Εξωτερικών, Παπούλιας, ήταν αποκαλυπτικός: "Περίμενα πράγματι να εκδηλωθεί μια τέτοια ιστορία πριν πάω στην Αλβανία. Εκδη-

λώθηκε τώρα. Εκδηλώνω την οργή και την αγανάκτηση μου...". Όμως, όταν τον περασμένο Απρίλιο, η ΜΑΒΗ επιτεθόταν στο αλβανικό φυλάκιο της Επισκοπής και δολοφονούσε δύο αλβανούς φαντάρους, η οργή του κ. Παπούλια στρεφόταν κατά της αλβανικής κυβέρνησης, την οποία και κατηγορούσε για προβοκάτσια.

Το υπουργείο εξωτερικών δεν ανέχτηκε άλλο οι μυστικές υπηρεσίες να παρεμβαίνουν τόσο αποκάλυπτα στην χάραξη της εξωτερικής πολιτικής. Και έδωσε το μήνυμά. Οι κάθε είδους φασιστικές οργανώσεις, που το ελληνικό κράτος, είτε ανέχτηκε, είτε ενεργητικά βοήθησε ή δημιούργησε (όπως η ΜΑΒΗ) οφείλουν να είναι τσιράκια και όχι δερβέναγες. Έτσι, για την ελληνική εξωτερική πολιτική του '91-'93, τότε που στο υπουργικό συμβούλιο ανοιχτά υποστηριζόταν η άποψη της στρατιωτικής επίθεσης στην Αλβανία, οι κάθε είδους τρομοκρατικές φασιστικές οργανώσεις ήταν απαραίτητες. Το 1995 όμως, που οι αντιλήψεις της οικονομικής διεύθυνσης και κυριαρχίας στις γεωτονικές χώρες αναδείχθηκαν σαν σημαντικότερες, οι φασιστικές οργανώσεις οφείλουν να περιοριστούν ή να παταχθούν.

Συνέχεια στη σελίδα 3

Ολική άρνηση στράτευσης

ΡΗΓΜΑΤΑ ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ

Σχόλ

★ Έμμεση πλην σαφής συγκατάθεση ΗΠΑ - Ρωσίας, στη γενοκτονία των Κούρδων. Εμ βέβαια. Αυτή η μειοψηφική φυλή των 10 εκατομμυρίων ανθρώπων, δεν είναι Κουβέιτ με κάτι χιλιάδες πετρελαίου καθημερινά, για να μιλήσει κανείς για ελευθερία, ανεξαρτησία, ανθρώπινα δικαιώματα και τόσες άλλες "αηδίες". Από κοντά και η υπό δυτικού τύπου αναπτυσσόμενη Ρωσία, μη χαλάσουμε και τις σχέσεις μας, πάνω που τις φτιάξαμε. O *tembora... o mores*.

★ Ευτυχώς που η ΔΑΚΕ είναι τρίτη δύναμη στη ΓΣΕΕ και στις δύο πρώτες είναι οι επαναστατικές δυνάμεις της ΠΑΣΚΕ και της ΕΣΑΚ. Προλετάριοι κοιμηθείτε ήσυχοι.

★ Βιονικό μάτι διαβάζουμε τη μια μέρα. Τεχνητό πάγκρεας σε τρία χρόνια, την άλλη. Έρχεται η ώρα της τεχνητής καρδιάς, την παράλληλη. Τρέμε Ρομποκόπη.

★ Επίθεση ναζιστικού τύπου στο μετρό του Τόκιο. Θα βρεθεί άραγε κανείς να αθώσει αυτούς τους δολοφόνους, ή οι ναζιστές των θαλάμων αερίων θα μείνουν οι μόνοι προνομιούχοι;

★ Μετά τον Σφακιανάκη, δήλωσε αναρχική και η Γκερέκου... Κατακτάμε τη διάνοηση!

★ "Δεν ήταν τρομοκράτης, ήταν απλά ΑΕΚ", δήλωσε για τον Ε. Σκυφτούλη ο δημοσιογράφος Κομίνης σε τοκ-σόου με τον Παπαθεμελίη.

★ Φυλάνε τη βουλή από την 17N και ερευνούν σχολαστικά μέχρι και τους μαθητές που εισέρχονται στο κτίριο. Τι να υποψιάζονται άραγε;

★ Έκλεισε η συμφωνία Ρωσίας - Ελλάδας για το φυσικό αέριο. Υπανάπτυκτο ελληνικό κεφάλαιο...

★ Έδωσε από το σχολείο τρία πιτσιρίκια γιατί ήταν τσιγγάνοι. Ναι, αυτός είναι αληθινός δάσκαλος της πατριωτικής παιδείας...

★ Ελευθερία, ε; Πλουραλισμός, ε; Ενημέρωση, ε; Γιατί εσάς, ε; Κάνετε πως δεν ξέρετε τίποτα, ε;...

★ Ακριβαίνουν τα φάρμακα. Τώρα που η ομάδα πάει φαίναλ φορ έχει έξοδα ο Βράνκοβιτς!

ΗΤΑΝ ΤΟ 1987, όταν στην Ελλάδα γινόταν για πρώτη φορά δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης και το 1991 η πρώτη σύλληψη αναρχικού ολικού αρνητή στράτευσης. Αρχικά "φάνηκε" στους πολλούς απλά σαν προσωπική επιλογή κάποιων συντρόφων. Ωστόσο μπήκε ταυτόχρονα σαν ζήτημα στο αντικαθεστωτικό κίνημα όπου οι αντανακλάσεις του ακόμα και στην κοινωνία ήταν ξεκάθαρα επαναστατικές και ένας νέος τρόπος αντίστασης που κατά βάση είχε κινηματικές και ανατρεπτικές προοπτικές. Από την αρχή της και έπειτα από την απαραίτητη επεξεργασία της σαν "κάτι καινούριο" στον αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο, έμπαινε σαν επιτακτική ανάγκη με προοπτικές στον συνολικότερο αγώνα ενάντια στην κυριαρχία. Προοπτικές που ξεπηδούσαν από τις ίδιες τις μέχρι τώρα δηλώσεις ολικής άρνησης, προοπτικές που αποκαλύπτονται από τη φύση της σαν στάση ζωής, σαν μέρος του κοινωνικού - ταξικού πολέμου. Γιατί, σαν γνήσια επαναστατική πράξη, στην ουσία κτυπά ένα δολοφονικό κρατικό μηχανισμό, έναν από τους κυριώτερους, αν όχι τον κυριότερο, θεσμό - εκφραστή της κυριαρχίας λογικής που πάνω της είναι, σαν σε καλούπι, δομημένες οι κοινωνίες.

Μέσα στην τωρινή πραγματικότητα, με την αναδιάρθρωση της κυριαρχίας σε όλους τους τομείς και τη δημιουργία της Ευρώπης - φρούριο, όπου ο στρατός είναι σημαντικότερος παράγοντας για την ύπαρξη της, η άρνηση στράτευσης ήρθε να αποδείξει ότι η κυριαρχία δεν είναι άτρωτη.

Σηκώνοντας ψηλά την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και υπερασπίζοντάς την από τα κτυπήματα της κυριαρχίας, αντεπιτέθηκε κτυπώντας όλα τα φαινομενικά άθραυστα "στηρίγματα" της ύπαρξης του στρατού. Αποκαλύπτοντας την απάτη και την ψευτιά αλλά και την επικινδυνότητα που κρύβουν πίσω τους έννοιες όπως έθνους και πατρίδα. Τους πλαστούς αυτούς διαχωρισμούς που σε σχέση και με τους υπόλοιπους, είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμοι πάντα σύμ-

φωνα με τις προταγές των κυρίαρχων να οδηγήσουν τους λαούς που κρατούν χωρισμένους να αλληλοσφαχθούν στους κάθε λογής εθνικούς πολέμους, δημιουργώντας σύγχυση και κρύβοντας ταυτόχρονα τον ένα και πραγματικό διαχωρισμό: Αυτόν ανάμεσα σε εξουσιαστές και εξουσιαζόμενους.

Η ολική άρνηση στράτευσης απαντά και αναδεικνύει και τον εσωτερικό ρόλο του στρατού, που είναι πάντοτε έτοιμος να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της κυριαρχίας όταν αυτά απειλούνται από τους κοινωνικοταξικούς αγώνες, όπως επανειλημμένα έχει συμβεί.

Μέσα στην τωρινή πραγματικότητα ο ρόλος του милитарισμού είναι φανερός, όχι σαν φαινόμενο περιχαρακωμένο στα όρια του στρατού, αλλά σαν κυρίαρχο χαρακτηριστικό στο κάθε μέρος του συστήματος οργάνωσης των κοινωνιών.

Προοπτικές της ολικής άρνησης στράτευσης

Η ολική άρνηση λοιπόν, καταφέρνει κτύπημα κάτω από τη μέση, όταν αυτή δεν αποτελεί μόνο προσωπική στάση διαφόρων σύντροφων αλλά στάση με κινηματικές και ανατρεπτικές προοπτικές που κατά βάση δύναται να έχει.

Τα καταφέρνει γιατί απλούστατα είναι πράξη που δεν αφομοιώνεται γιατί είναι γνήσιο μέρος του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Γιατί βγαίνει σαν κραυγή ελευθερίας και έρχεται συνολικά να αποδείξει πόσο επιβλαβής και παράλογη είναι για τον άνθρωπο η εξάρτηση του από την εξουσία αντιπροσάσσοντας ταυτόχρονα ότι μοναδικό μέσο για την απελευθέρωση του ανθρώπου είναι να πάρουν οι ίδιοι τη ζωή τους στα χέρια τους.

Έρχεται να συγκρουστεί με τον κρατικό μηχανισμό και τους θεσμούς του και να δώσει τις πραγματικές διαστάσεις στην αντίθεση εξουσιαστών - εξουσιαζόμενων.

Έρχεται να μιλήσει στην κοινωνία και να δείξει ότι αποτελεί στάση ζωής και άρνησης της κυριαρχίας όπως και αν αυτή εκφράζεται. Έρχε-

ται, σε καιρούς που τους χαρακτηρίζει η ύφεση των κοινωνικών και ταξικών αγώνων να δώσει ένα όπλο στα χέρια των αγωνιζομένων.

Ενα όπλο πιο φανερό, πιο ουσιαστικό. Έρχεται να πετάξει αποφασιστικά το "φιλελεύθερο" προσωπείο της εξουσίας σε καιρούς που θέλει να γίνει πιο διακριτική. Έρχεται τέλος να συμβάλλει σημαντικά στον αντι-

καθεστωτικό αγώνα με ένα δρόμο που πρέπει να ακολουθηθεί, σαν δρόμος για την όξυνση κριτηρίων, σαν δρόμος και σταθμός του αγώνα για ελευθερία, σαν σταθμός για το ραντεβού με την ιστορία της ελευθερίας που μας περιμένει να μας ανταμείψει σαν φίλους και αγωνιστές της.

Κ.Φ.

Δήλωση

Με αφορμή το επερχόμενο κάλεσμά μου για κατάταξη στο ελληνικό στράτευμα ΔΗΛΩΝΩ ΟΤΙ:

-Αρνούμαι να υπηρετήσω με οποιαδήποτε μορφή θητείας στο στρατό.
-Αρνούμαι να γίνω υποχρέωση ενός μέρους του κρατικού μηχανισμού (όπως και ολοκληρωτικά ο αυτόν), ο οποίος κινείται από αιμοδιψείς, πολεμοχαρείς και θρασυδελούς καραβανάδες ΔΙΟΤΙ:

Ο στρατός προωθεί τη ρουφιανιά, το μίσος και την επιβολή εξουσίας ανάμεσα στους ανθρώπους, με σκοπό τη μεταβολή τους σε ομοιομορφες πολεμικές μηχανές - στρατιώτες ή σε ηγετικά στελέχη - καλοβουλευμένους στρατοκράτες, έτοιμους να οδηγήσουν ανά πάσα στιγμή ανθρώπους στη σφαγή, κάτω από τα συμφέροντα αυτών που επιδιώκουν τον πλουτισμό και την κατάκτηση της εξουσίας.

Επ' ουδενί λόγο και σαν κάθε άνθρωπος με αξιοπρέπεια, δε θέλω να δώσω το δικαίωμα να θεωρούμαι αναλώσιμο κομμάτι κρέατος -υποτακτικός - πιόνι - πράγμα για τον κάθε καραβανά και τα τυφλά από εξουσία τοιράκια του. Ξέροντας πως σε επικείμενη περίπτωση πολέμου για λόγους, οι οποίοι δεν έχουν καμιά σημασία για μένα, όπως οι έννοιες "πατρίδα", "έθνος", "σύνορα" ή άλλες γεωγραφικές διεκδικήσεις - συμφέροντα του κάθε κράτους, οι μόνοι που θα "θυσιάσονται" θα είναι ο άμαχος πληθυσμός και οι φαντάροι, ενώ οι υψηλά ιστάμενοι θα είναι εξασφαλισμένοι διπλωματικά και καλά κρυμμένοι σε κάποιο πολυτελές καταφύγιο.

Ο στρατός έχει χρησιμοποιηθεί αλληπάλληλες φορές ως κατασταλτικός μηχανισμός ενάντια σε εξεγέρσεις που αντιτάθηκαν στην εκάστοτε κυριαρχία καταπίεσης (π.χ. Κιλενέρ) με μοναδικό αποτέλεσμα την αιματοχυσία και τη δολοφονία.

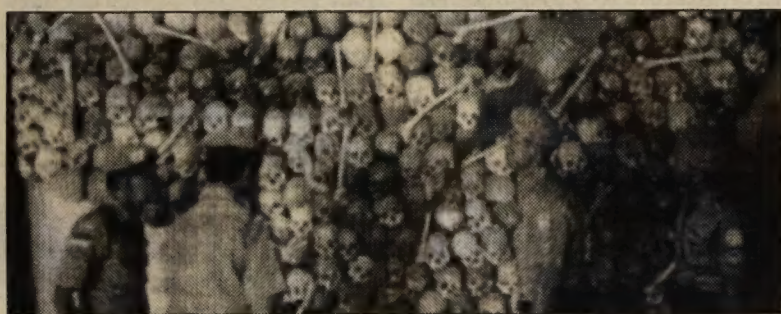
Οι έννοιες που προωθεί ο στρατός, όπως ο εθνικισμός, η ομοιομορφία, η καταπίεση, ο ανταγωνισμός, το αντρίλκι, η αδιαφορία, το βόλεμα, το σκύψιμο, τη χωρίς αντηρήσεις αποδοχή της αδικίας και τον έλεγχο και την καταπάτηση της σκέψης και των συναισθημάτων, μόνο αηδία και αποστροφή με κάνουν να νιώθω περηφάνια.

Παρά το ψέμα της ισότητας στο στρατό, που διατείνονται οι ανά τον κόσμο στρατολόγοι, το μόνο που υπάρχει είναι ένας ανελέητος ταξικός διαχωρισμός ανάμεσα σε φτωχούς και πλούσιους, όπου οι πρώτοι δέχονται όλα τα χτυπήματα μιας εξοντωτικής γι' αυτούς θητείας (αναφορές, πειθαρχείο, σκοπιές, ασκήσεις με πραγματικά πυρομαχικά, εξευτελισμοί, ασκήσεις με οχήματα για τα σκουπίδια), με αποτέλεσμα να υπάρχουν νεκροί "εν καιρώ ειρήνης" ενώ οι δεύτεροι είναι γραφιάδες και εξασκούν τις εξουσιαστικές τους διαθέσεις ή "τυγχάνουν" προνομιακής μεταχείρισης (άδειες, άδειες...). Αυτός ο μηχανισμός τρέφεται ακόμα και "εν καιρώ ειρήνης", από το αίμα των ανθρώπων που καλούνται να πληρώνουν φόρους (εκτός από το να ταΐζουν μπάτσους, δικαστές, πολιτικούς και λοιπούς κρατικούς φορείς) και για τα όπλα που διαθέτουν, κατασκευάζουν και αγοράζουν με απληστία οι στρατοκράτες δολοφόνοι.

Θεωρώ ότι ο στρατός, τα σύνορα και η "πατρίδα" δεν είναι τίποτε άλλο παρά όργανα στα χέρια του κράτους, που με αυτά επιδιώκει τον κατακερματισμό και την τύφλωση, έτσι ώστε να μπορέσει να διατηρήσει την κυριαρχία του πάνω στους ανθρώπους και γι αυτούς τους λόγους θεωρώ αυτές τις έννοιες ανούσιες, άχρηστες και επικίνδυνες για μια κοινωνία χωρίς εξουσίες. Δηλώνω έμπρακτα την αλληλεγγύη μου απέναντι στους διωκόμενους από το στρατό και το κράτος, αρνητές στράτευσης, σύντροφους μου και ότι ο μόνος πόλεμος που θα συμμετέχω, θα είναι ο ταξικός.

**Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΜΑΣ.
ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΜΕ ΤΟ ΜΙΑΣΜΑ ΠΟΥ ΤΡΕΦΕΤΑΙ ΜΕ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΩΘΕΙ ΝΑ ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ
ΚΑΤΩ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ**

ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΜΟΥΣΚΕΤΑΣ,
24 Γενάρη 1995

Οι παρελάσεις είναι ανθυγιεινές

ΠΕΙΘΑΡΧΗΜΕΝΟΙ, κάτω από τις διαταγές του γυμναστή ή του επιλοχία... στη σειρά, στη γραμμή, ανθρωπόμορφα ρομπότ που κάνουν με τον καλύτερο δυνατό συγχρονισμό τις ίδιες μηχανικές κινήσεις...εν δυο εν δυο... με το μυαλό να αντηχεί τη μονοτονία των προσαγμάτων, με την καρδιά γεμάτη με την ψεύτικη ικανοποίηση της ακρίβειας των κινήσεων, με το βλέμμα άδειο...με το σώμα άκαμπτο, αναισθητό, κάτω απ' τη στολή... εν δυο... μπροστά από τις αρχές, μπροστά στους "επίσημους", και τώρα μπροστά στους ανεπίσημους που χειροκροτούν την ανθρωπινή μηχανή... εν δυο εν δυο... τα ροταντζόμ τα ροταντζόμ...

Η παρέλαση είναι μια από τις πιο καθαρές και γι' αυτό τις πιο πρόστυχες εκφράσεις της εξουσίας. Έχει σαν ιδανικό της την πιο απάνθρωπη εφεύρεση, τον στρατό. Και καθώς η παρέλαση είναι εφαρμογή της στρατιωτικής πειθαρχίας και της милитарιστικής αθλιότητας πολύ πιο έξω από τους στρατώνες, είναι το αγαπημένο θέα-

μα κάθε αφέντη. Γιατί επιβεβαιώνει πανηγυρικά πως οι άνθρωποι μπορούν να γίνουν πιστά αντίγραφα μιας νευρόσπασης, υποταγμένης, τέλεια ελεγχόμενης σε κάθε της κίνηση φιγούρας. Η παρέλαση αυτό θέλει να δείξει: πως η εξουσία μπορεί να κάνει τον καθένα μια κουκκίδα, χωρίς σκέψεις, χωρίς αισθήματα, εξάρτημα και ανταλλακτικό στις μηχανές της.

Η παρέλαση είναι μια διαφήμιση του φασισμού. Εκθειάζει τη διανοητική και συναισθηματική κενότητα και την υποταγή... και με αυτά τα υλικά φτιάχνει τη "φαντασμαγορική γεωμετρία" των τριάδων, των πεντάδων, των σειρών... Γι' αυτό

ΜΗ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

(Από τρυκάκι στους δρόμους της Αθήνας στις περσινές παρελάσεις).

Οι ρουκέτες στο MEGA
ή μια νέα εποχή στη διαφήμιση

Κάπως έτσι θα μπορούσε να είναι ένας τίτλος για όσους έτυχε έκπληκτοι να παρακολουθήσουν την Τετάρτη 15/3 το δελτίο των 8:30 του MEGA. Αιώνες πιο προωθημένη από τη γκρίζα διαφήμιση που τις κοινωνίες προσφορές, ίσως η μεγαλύτερη διαφημιστική καμπάνια των τελευταίων χρόνων. Στο βαθμό που ο καταϊνισμός των διαφημίσεων τις καθιστά όλο και πιο αναποτελεσματικές, το MEGA δράττεται από την ευκαιρία να επιστρέψει στις παλιές καλές συνταγές, "άρτος και θεάματα". Επειδή όμως άρτο δεν έχουμε δει από αυτούς, παραμένει μόνο το θέαμα. Ετσι έχουμε ένα τραβηγμένο απ' τα μαλλιά "συγκλονιστικό" 3ωρο σήριαλ δελτίο ειδήσεων. Όπου παρελύνουν απ' την οθόνη οι επώνυμοι, προσπαθώντας να ξεφύγουν κι αυτοί για λίγο από τη μηδαιμότητα της ύπαρξής τους. Μιας και η ίδια τους η ύπαρξη ξεκινάει και τελειώνει στο "χαζοκούτι".

Αλλά αυτοί που θα πανηγυρίζαν κυριολεκτικά είναι οι ιδιοκτήτες του MEGA που αναπάντεχα(;) τους ήρθε μια δωρεάν διαφήμιση. Σίγουρα για το μόνο που στεναχωρήθηκαν είναι που δε σκοτώθηκε κανένας, γιατί σκέφτονται, δε λέμε καλές και οι ρουκέτες, αλλά ο "κόσμος" θέλει αίμα. Θα είχαμε τότε κι ένα "μάρτυρα" και να αφιερώματα στο έργο που θα "παίζαν" "θεαλμένα" στην κηδεία και θα κράταγαν το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης κανα δυο εβδομάδες ακόμα.

Αθλίοι δημοσιογράφοι, που κάνετε οτιδήποτε για μερικές μονάδες ακροατικότητας ακόμα, η δύναμή σας μπορεί να είναι τόσο ισχυρή μα και τόσο εύθραυστη. Οι ρουκέτες δεν μπορούν να σας βλάψουν (μόνο οι ηλίθιοι δεν το βλέπουν αυτό) αλλά υπάρχει και το μαγικό κουμπάκι off στο τηλεκοντρόλ. Και μην ξεχνάμε: Στους δρόμους, όπου το ραντεβού με το μέλλον έχει οριστεί δεν υπάρχουν οθόνες.

Μικροπώληση Καταστολής

ΟΙ ΓΕΝΝΑΙΟΙ άντρες των ΜΑΤ έπραξαν για άλλη μια φορά το καθήκον τους. Με το ύψος του αλύπητου τιμωρού επέβηκαν σε τραπέζια, εμπορεύματα, σε απλό κόσμο που τύχαινε να βρίσκεται εκεί και οι δημοσιογράφοι δεν έχασαν την ευκαιρία να καταγράψουν στους φακούς την επιχείρηση της εμπορικής αρετής...

Αλήθεια, με ποιο δικαίωμα κάποιοι στήνουν πάγκους με την πρμαμία τους, ενώ υπάρχουν δίπλα τα καθωσπρέπει μαγαζιά, τα πολυκαταστήματα και τα εμπορικά κέντρα; Πώς τολμούν να μετατρέψουν το κέντρο αυτής της υπέροχης πόλης σε ένα τεράστιο ανατολίτικο παζάρι, να το θέσουν στις διαθέσεις του πολύχρωμου και άτακτου όχλου;

Η κρατική μηχανή θα καταφθάσει για να τους θυμίσει πως η ελεύθερη αγορά δεν συνεπάγεται και ελεύθερη πώληση, πώς τα μαγαζιά που πληρώνουν τους φόρους τους και κινούν τον χονδρεμπορικό τζίρο έχουν το πάνω χέρι, πως κανείς δεν πρέπει να έχει την αυταπάτη πως είναι πολύ μικρός για να τον πιάσει η τσιμπίδα του νόμου κι όχι μόνο αυτά: αποτελούν και αισθητική ρύπανση, αποτελούν μια ζωντανή άρνηση του Ευρωπαϊκού προτύπου πόλης, με την ομοιομορφία του, με την ησυχία του, με το "γκλάμους" της θεαματικής βτρίνας...

Οι μικροπωλητές του κέντρου είναι από τα τελευταία υπολείμματα ενός προηγούμενου τύπου πόλης, μια πόλης αν όχι ανθρώπινης τουλάχιστον πιο προσίτης και οικείας στους κατοίκους της. Χωρίς καμιά διάθεση να εκθειασουμε το μικρεμπόριο, αφού σαν αναρχικοί η θέση μας είναι αντίθετη σε κάθε λογική εμπορίου, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε την εξέλιξη του σχεδίου του Ελληνικού Κράτους για την ανάπλαση της πρωτεύουσας σε μια νέα, ακόμα πιο απάνθρωπη και εφιαλτική πόλη. Από το Μετρό και τις πεζοδρομήσεις μέχρι την εξάλειψη των μικροπωλητών, οι αποφάσεις τους πραγματοποιούνται με αργά και σταθερά βήματα. Τώρα καθάρισαν την περιοχή μπροστά από το δημαρχείο, σύντομα τα ΜΑΤ θα φτάσουν μέχρι το Μοναστηράκι και τότε θα τελειώσουν και με το γιουσουρούμι. Φαίνονται αποφασισμένοι να ξεμπερδεύουν και οι αντιδράσεις των μικροπωλητών είναι πολύ ισχνές για να τους εμποδίσουν.

Η αντίσταση στα κρατικά σχέδια για την ανάπλαση της Αθήνας είναι χρέος όλων μας; αφού τις επιπτώσεις της, είμαστε όλοι που τις ζούμε και θα τις ζήσουμε ακόμα πιο έντονα, γιατί η εξευρωπαϊσμένη πρωτεύουσα μπορεί να μην έχει αέρα να αναπνεύσει, αλλά να είστε σίγουροι πως θα έχει μπόλικα κράνη και ασπίδες.

Το να μην ήττηθούν οι μικροπωλητές θα ήταν μια καλή αρχή...

Editorial

ΤΟ ΝΑ ΒΓΑΛΕΙΣ στην ελλαδική πραγματικότητα μια αναρχική εφημερίδα δεν είναι δύσκολο. Η αρχή (το πρώτο φύλλο) είναι πάντα εύκολη. Το δύσκολο είναι να είσαι συνεπής απέναντι στον στόχο που αρχικά έχεις βάλει, στην διαδικασία της τακτικής εβδομαδιαίας έκδοσης ανεξάρτητα από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει μια τέτοια προσπάθεια. Ετσι κι αλλιώς όμως προετοιμαστήκαμε τόσο καιρό, ακριβώς για να μη μας πτοήσουν οι πρώτες δυσκολίες.

Ξέραμε ότι από τα 15.000 φύλλα που κυκλοφορούν πανελλαδικά, ίσως τα πιο πολλά να μην έφταναν καν στον προορισμό τους.

Όπως και έγινε. Μια εφημερίδα που δεν έχει πίσω της μεγάλα (ή μικρά) συμφέροντα, μια εφημερίδα που στηρίζεται σε πενιχρά οικονομικά μέσα και στις περιορισμένες δυνατότητες κάποιων μη επαγγελματιών, μια εφημερίδα που έχει σαν στόχο όχι το κέρδος ή την καριέρα αλλά την κοινωνική απελευθέρωση, μια εφημερίδα που επιδιώκει να

σπάσει τον παθητικό ρόλο του αναγνώστη και να αποτελέσει τη φωνή και το μέσο όσων αγωνίζονται να αλλάξουν την πραγματικότητα είναι φυσικό να μη βρει το δρόμο της αγοράς στρωμένο με ροδοπέταλα. Ετσι το πρώτο φύλλο αντιμετώπισε τεράστιες δυσκολίες διακίνησης και δεν έχει φτάσει σε πολλές περιοχές τόσο της Αθήνας όσο και της επαρχίας. Οι δυνατότητες μας είναι περιορισμένες γι αυτό ζητάμε από τον κόσμο που νιώθει την αναγκαιότητα της εφημερίδας αυτής και πιστεύει ότι μπορεί να δώσει σ' αυτήν ένα κομμάτι από τον εαυτό του, να ζητάει από τους περιπετράδες, αν δεν την έχουν να τη φέρουν και αν την έχουν να την αναρτήσουν.

Θέλουμε την εφημερίδα να στηρίζεται, και βέβαια να στηρίζει, όσο το δυνατόν περισσότερες ομάδες του αναρχικού χώρου, όσο το δυνατόν περισσότερους σύντροφους και συνεργασίες, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένα δίκτυο αντιπληροφόρησης, ένα ευρύ επικοινωνιακό δίκτυο. Θέ-

λουμε την εφημερίδα να γράφεται όχι από μας αλλά από αυτούς που δημιουργούν τα γεγονότα. Θέλουμε η εφημερίδα αυτή να αποτελέσει αυτό που όλοι μέχρι τώρα θέλαμε: μια έντυπη εξεγερμένη καθαρή φωνή στο βασίλειο της θεαματικής πληροφόρησης, μια έντυπη καταγραφή και προτροπή των επαναστατικών και κινηματικών πρακτικών.

Περιμένουμε λοιπόν την αποστολή κειμένων, πληροφοριών για κοινωνικά γεγονότα και δράσεις, μα

πάνω απ' όλα κριτικής, μιας κριτικής που θα την ακούσουμε φτάνει να είναι καλοπροαίρετη και όχι ανταγωνιστική.

Όπως και να' χει εμείς θα συνεχίσουμε. Ξεροντας πως απλά κάναμε την αρχή. Αναμένοντας τα αποτελέσματα που δε θα φανούν αμέσως. Γνωρίζοντας πως το σχέδιο όταν στηρίζεται σε μια βαθιά συνείδηση και πίστη θα προχωρήσει, εκεί που η ιστορία της ελευθερίας το περιμένει...

Πορεία αλληλεγγύης στη μεξικάνικη εξέγερση

Την Τρίτη 21/3 γύρω στους 500 σύντροφους έκαναν πορεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης εκφράζοντας τη συμπάρασταση τους στον αγώνα των Ζαπατίστας στην Τσιάπας του Νοτίου Μεξικού. Η πορεία πραγματοποιήθηκε με κάλεσμα της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης και ξεκίνησε από την Καμάρα, κατευθύνθηκε στο αμερικανικό προξενείο καταδεικνύοντας με συνθήματα το ρόλο του αμερι-

κάνικου κράτους στην καταστολή και τρομοκρατία του πληθυσμού και των αγωνιζομένων στην Τσιάπας.

Μετά τη λήξη της πορείας πετάχτηκαν μολότωφ στην πρόσοψη της ΔΕΘ. Οι μπάτσοι συνέλαβαν το Γιώργο Κρητικόπουλο ο οποίος με σύμφωνη γνώμη εισαγγελέα και ανακριτή προφυλακίστηκε.

Σ.Γ.

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι στο Περιστέρι

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ τα πέντε χρόνια λειτουργίας και δράσης του στεκιού πραγματοποιήθηκε διήμερο εκδηλώσεων στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου στις 17 και 18 Μαρτίου. Στις 17 αφού προβλήθηκε μια σειρά από ολάνθες με θέμα το Περιστέρι (τους δρόμους, τα εργοστάσια, συνθήματα στους τοίχους, συγκεκριμένες και πορείες που έχουν γίνει, αφίσσες που έχουν κολληθεί). Υστερα ακολούθησε συζήτηση, με θέμα τα στέκια και την καθημερινή ζωή σε αυτά. Διευκρινίστηκε ουσιαστικά ο τρόπος λειτουργίας και η λογική που διέπει το χώρο του στεκιού. Τονίστηκε ότι

δεν είναι πολιτική ομάδα, η σημασία της γενικής συνέλευσης, η αυτοδιαχειριζόμενη και αντιεραρχική μορφή του, η ελεύθερη συμμετοχή και πρόσβαση στην γενική συνέλευση χωρίς περιορισμούς σε όλα τα άτομα οποιασδήποτε ιδεολογίας, αλλά όχι κόμμα ή σφραγίδα, εξασφάλιση της έκφρασης πρωτοβουλιών. Στις 18 Μάρτη ακολούθησε δεύτερη συζήτηση με θέμα "Ανοιχτά στέκια και η παρέμβαση στην κοινωνία". Το συμπέρασμα της συζήτησης ήταν η αναγκαιότητα της παρέμβασης στην κοινωνία. Η ανάγκη να δημιουργήσουν τις μοριακές έστω αυτές καταστάσεις απ' όπου θα ξεπηδήσουν οι

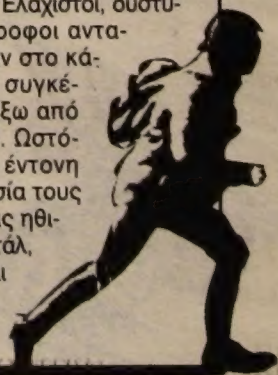
νέες μορφές αντίστασης και οι προοπτικές ανατροπής. Επίσης ξεκαθαρίστηκε ότι το στέκι δεν είναι αυτοσκοπός αλλά μέσο. Μέσο έκφρασης, επικοινωνίας, προϊόν της συγκεκριμένης χρονικής και κοινωνικής αναγκαιότητας. Η προοπτική των χώρων αυτών είναι να ματαλλαχθούν σε ένα ανώτερο ποιοτικό επίπεδο. Τονίστηκε επίσης η σημασία της τοπικής δράσης. Η τοπική δράση έρχεται να συνδέσει την ψυχρή καθημερινότητα με το όραμα της καλύτερης κοινωνίας. Ενοποιεί κατά τον καλύτερο τρόπο την σκληρή πραγματικότητα με την ουτοπία και προσφέρει τη μοναδική ευκαιρία να γίνει η

θεωρία πράξη. Μετά τη συζήτηση ακολούθησε προβολή ταινίας. Το διήμερο των συζητήσεων ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία ανταλλαγής απόψεων και μεταφορά εμπειρίας ανάμεσα σε σύντροφους που σκοπεύουν να φτιάξουν στέκια στις γειτονιές τους.

Γ.Κ.

Εφετείο του Ερντάλ Καρασού

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ που μας πέρασε, το εδώ και 9 χρόνια τούρκος κρατούμενος για απόπειρα ληστείας σε ταξιτζή, Ερντάλ Καρασού, οδηγήθηκε στο εφετείο Πειραιά για να διεκδικήσει την απελευθέρωση του όπως δικαιούται έχοντας εκτίσει τα 3/5 της ποινής του. Η παρουσία του ήταν αξιοπρεπέστατη αφού σαν άνθρωπος που γνώρισε από τα "μέσα" το αίσχος των φυλακών, σαν άνθρωπος που πέστη πολλά βασανιστήρια δεν θα μπορούσε παρά να διεκδικεί την ελευθερία του υμνώντας τους αγώνες που και ο ίδιος έκανε ενάντια στα κολαστήρια των φυλακών. Τελικά έφυγε αισιόδοξος για την απελευθέρωση του. Αφού η στάση του δικαστηρίου απέναντι του ήταν θετική αναμένουμε το αποτέλεσμα που θα ανακοινωθεί σε 15 περίπου μέρες. Ελάχιστοι, δυστυχώς, σύντροφοι ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της συγκέντρωσης έξω από το εφετείο. Ωστόσο έκαναν έντονη την παρουσία τους ενισχύοντας ηθικά τον Ερντάλ, με πανώ και συνθήματα.

Μ.Κ.

Το βάθος του ουρανού είναι ΜΑΒΗ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Παρακράτος; Λάθος, κράτος!

Πίσω από το έκπληκτο ύψος των φυλλάδων του αστικού τύπου, πίσω από τις δηλώσεις του κάθε Παπαθεμελή και Βενιζέλου, κρύβεται μια

πραγματικότητα πολύ πιο τρομακτική απ' αυτή που παρουσιάζεται. Πίσω από την αστική δημοκρατία του ελληνικού κράτους, πίσω από κάθε αστική δημοκρατία, κρύβεται η πραγματικότητα της στρατιωτικής δημοκρατίας, η πραγματικότητα ενός κόσμου θεμελιωμένου πάνω στην βία, την καταστολή και τα όπλα.

Δεν είναι μόνο η ΜΑΒΗ και η κάθε φασιστική οργάνωση-παράρτημα της κάθε ΕΥΠ. Είναι το γεγονός ότι ανοιχτά το ελληνικό κράτος και κάθε κράτος καταπιέζει τις μειονότητες. Η ελληνική μειονότητα στην Αλβανία, η αλβανική στη FYROM, η τουρκική στην Βουλγαρία, η κουρδική στην Τουρκία, η τουρκική και σλαβομακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα είναι όλες παχυνμένες στα χέρια των κρατών, θύματα στα χέρια των στρατοκρατών και στόχος των φασιστικών οργανώσεων.

Ολόκληρη η Θράκη τελεί κάτω από την στρατιωτική διοίκηση της ΕΥΠ και την αντιπαράθεσή της με τη ΜΙΤ (τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες). Μέχρι πριν λίγο καιρό οι νομάρχες της περιοχής είχαν σαν έργο τους να δημιουργούν και να ηγούνται "λόγων

ιερολοχιτών", "Συλλόγων καταδρομέων" και άλλων "ελληνόψυχων" οργανώσεων. Το παπαδαριό υψώνει τη σημαία του δικέφαλου αετού και κάνει κηρύγματα αλυτρωτισμού. Τα πομακοχώρια Εχίνος, Μύκη, Θερμό, Σάτρες, Κοτύλη, Ωραίο αποτελούν στρατιωτικές ζώνες και στους κατοίκους τους απαγορεύεται να απομακρυνθούν πάνω από 30 χιλιόμετρα χωρίς ειδική άδεια. Και στην μειονότητα απαγορεύεται να αυτοχαρακτηριστούν σαν τουρκική, να εκλέξει το δικό της θρησκευτικό αρχηγό και να λειτουργήσει τα σχολεία της. Στη σλαβομακεδονική μειονότητα γύρω από τη Φλώρινα, αρνούνται την ύπαρξη της και κάθε χρόνο τον Ιούλη στέλνουν τον στρατό για να εμποδίσουν τους κατοίκους να γιορτάσουν στην επέτειο της εθνικής και σοσιαλιστικής εξέγερσης του Ιλντεν.

Δεν υπάρχει κανένα παρακράτος που τα κάνει όλα αυτά. Η ΕΥΠ είναι οι μυστικές υπηρεσίες του ελληνικού κράτους. Και η αποσταθεροποίηση στο εσωτερικό και στο εξωτερικό από τα μυστικά κονδύλια των υπουργείων Εσωτερικών, Εξωτερικών και

Άμυνας, χρηματοδοτείται. Για κάθε ΜΑΒΗ που αποκαλύπτουν υπάρχουν άλλες εκατό που κρύβουν. Και όταν πριν από δύο χρόνια αποκαλύφθηκε το σκάνδαλο της "Κόκκινης Προβιάς" μαθαίναμε έκπληκτοι ότι υπάρχουν στην Ελλάδα εκατοντάδες ομάδες κομάντος με μυστικές αποθήκες όπλων και τροφίμων στα βουνά για να δράσουν ενάντια στον υποτιθέμενο κομμουνιστικό κίνδυνο.

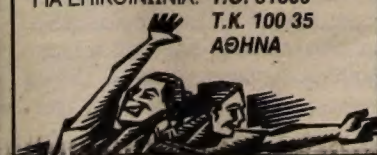
Οι εισαγγελείς θα παρεμβαίνουν αυταπάγγελα μόνο όταν μοιράζονται προκηρύξεις που κατηγορούν το Μέγα Αλέξανδρο για γενοκτονία ή που αναφέρουν ότι οι γειτονικοί λαοί δεν είναι εχθροί μας. Και στις αίθουσες των δικαστηρίων θα καταδικάζουμε σε χρόνια ποινών με βάση κάθε μεταξικό ή χουντικό νόμο που υπάρχει. Οι φασίστες της ΜΑΒΗ θα είναι όμως σε λίγους μήνες ελεύθεροι, αντιμετωπίζοντας μόνο την κατηγορία της οπλοκατοχής. Γιατί το κάθε κράτος προστατεύει τα τσιράκια του. Γιατί οι φασίστες είναι τσιράκια του κράτους. Γιατί κάθε κράτος είναι φασιστικό...

Αλφα

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 2

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Φάρμακα - Φαρμάκι

(ΤΑ ΛΕΦΤΑ ΣΟΥ ή ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ)

ΝΕΟ ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ ετοιμάζει η κυβέρνηση για τα "ασφαλιστικά" ταμεία. Τυπικά στοχεύει στην αναδιάρθρωση των ταμείων και νόσοκομείων, αλλά η ουσία του, (η αιχμή για αντιπαράθεση) είναι τα φάρμακα και η χορήγηση τους.

Για άλλη μια φορά, παίζεται "χοντρό" οικονομικό παιχνίδι στις πλάτες μιας παθητικής κοινωνίας, αποτελούμενης από πολλούς θεατές της ίδιας της ζωής τους. Δεν είναι υπερβολή η φράση ότι και αυτή τη φορά το "παιχνίδι" παίζεται σε ένα τομέα που έχει να κάνει με την υγεία και τη

ζωή, ακόμη, πολλών ανθρώπων. Μέσα λοιπόν, στα άρθρα του νέου σχεδίου νόμου, διακρίνουμε τα δύο που είναι υπεύθυνα για τη σύνταξη του.

1. Δημιουργία στους ασφαλιστι-

κούς οργανισμούς ενιαίου καταλόγου (λίστες) συνταγογραφούμενων φαρμάκων για τα οποία καλύπτεται η δαπάνη (με η χωρίς τη συμμετοχή των ασφαλισμένων) που θα περιέχει φάρμακα για την πλήρη κάλυψη φαρμακευτικής περίθαλψης.

2. Επανακαθορισμός όλων των τιμών των φαρμάκων με νέο τρόπο τιμολόγησης. Οι τιμές αναφοράς για τους καταλόγους κοινωνικής ασφάλισης και των νοσοκομείων.

Στο πρώτο, έχουμε το χαρακτηριστικό της λίστας, από την οποία απορρέουν όλα τα ακριβά φάρμακα,

για βαριές ασθένειες όπως καρδιοπάθειες, νευροπάθειες, καρκίνος κλπ.

Στο δεύτερο φαίνεται ξεκάθαρα πως αποσκοπεί στις αυξήσεις τιμών των φαρμάκων και στην αύξηση του

ποσοστού της συμβολής των ασφαλισμένων, (από 10% το ελάχιστο, ανέρχεται στο 25%). Επίσης αν κοιτάξουμε τον κατάλογο ποσοστών συμμετοχής των ασφαλισμένων στην Ευρώπη, εύκολα θα δούμε ότι πρόκειται για την εξαργύρωση των επιταγών της ΕΟΚ.

Το Βέλγιο έχει κλίμακες συμμετοχής από 25% έως 80%, η Ισπανία 10% και 40%, η Γαλλία 35% και 65%, η Ιταλία 50% ή 5.000 Ι, το Λουξεμβούργο 40%, η Πορτογαλία 30% έως 60%, η Αγγλία 3,75 λίρες ανά είδος.

Σχετικά με το πρώτο άρθρο τώρα, από πηγές μέσω κάποιων γιατρών και φαρμακοποιών που παραδόξως - μας παρακάλεσαν να μη γράψουμε το όνομα τους- μπόρεσαμε κάπως να καταλάβουμε πως και που αποσκοπεί. Στο κέρδος με το μέσο της "μίζας" των κρατούντων, θέσεις στην ιεραρχία της εξουσίας.

Είναι πολλά χρόνια τώρα, που μέσω των ταμείων γίνεται μεγάλος ανταγωνισμός, πολυεθνικών φαρμάκων και εγχώριων μικρών βιομηχανιών με ενδιάμεσους μίζαδότες, που έχουν κατακτήσει και αυτοί μεγάλο μερίδιο από την πίττα.

Τα ταμεία έχουν απαιτήσει και έχουν κερδίσει μια έκπτωση 12% από τις εταιρίες φαρμάκων.

Οι πολυεθνικές τώρα που νιώθουν ισχυρές και στην Ελλάδα (γνωστές

στην "αμοιβαία εμπιστοσύνη Κράτους - υπηκόων". Ειδύλλιο στο οποίο το Κράτος ήξερε να κρατά τα προσχήματα. Εμπιστευόταν τις φορολογικές δηλώσεις των υπηκόων του αρκούμενο σε αυτά που η γενναϊοδωρία της υποταγής τους του παραχωρούσε. Αλλά στους χαλεπούς καιρούς που ζούμε υπάρχουν και πιέσεις: Πιέσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ανάγκη για αναδιάρθρωση της εκμετάλλευσης σε παγκόσμιο επίπεδο, αγώνας για το μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας.

Να, κάπως έτσι οι μάσκες πέφτουν. : "Κύριοι φορολογούμενοι θα πληρώνετε, βάσει των εσόδων που εμείς εκτιμούμε ότι εσείς έχετε. Κύριοι φορολογούμενοι, συγγνώμη, αλλά απλά δε σας πιστεύουμε τι μας δηλώνετε". Εμφανίζονται, λοιπόν, τα μέτρα οικοδόμησης καχυποψίας. Ή με άλλα λόγια τα αντικειμενικά κριτήρια φορολόγησης τους, δεν είναι παρά τα υποκειμενικά κριτήρια του μισανθρωπισμού τους. Του μισανθρωπισμού τους στο ανθρώπινο γένος.

K.T.

άλλωστε ο ρόλος που επιδιώκουν να παίξουν στην παγκόσμια σκακιέρα) αρνούνται να παραχωρήσουν αυτή την έκπτωση, σε αντίθεση με τις ελληνικές (βιοτεχνίες πολλές φορές) εταιρίες, που προσφέρουν μίζες ακόμη και σε συνοικιακούς γιατρούς για να προωθήσουν τα προϊόντα τους, αμφίβολης περιεκτικότητας και ποιότητας, αφού το μόνο σχεδόν κριτήριο είναι οι γνωριμίες με "κατάλληλους" ανθρώπους σε "κατάλληλες" θέσεις. Το φαινόμενο των φαρμακοποιών που δεν ξέρουν, πια χημική ουσία χρησιμοποιείται για την πηκτικότητα και βαρύτητα της σκόννης πριν γίνει χάπι, είναι πολύ συχνό. Όπως είναι πολύ συχνό το φαινόμενο να εμφανίζονται αντιπρόσωποι διάφορων φαρμακευτικών εταιριών σε γιατρούς και να κόβουν ταρίφα 500 δραχμών για κάθε κουτί φαρμάκου της εταιρίας τους, στους ίδιους τους γιατρούς.

Κρίθηκε λοιπόν σκόπιμο, να εκλείψει αυτός ο ανταγωνισμός και βρήκαν τη "σολωμόντεια" λύση σε βάρος αρκετών ανθρώπων και γερόντων. Ανθρώπων που έχουν πληρώσει με χιλιάδες εργατοώρες αυτά τα φάρμακα που τους είναι απαραίτητα για την καλύτερη υγεία ή ακόμη και παράταση της ζωής τους.

Θα πάρουν τα ταμεία τα ελληνικά φάρμακα, να τα προωθούν όσο μπορούν για να καλύψουν την εγχώρια παραγωγή και τους μίζαδότες, στους αδύναμους από οικονομικούς πόρους ασφαλισμένους. Και οι πολυεθνικές δε θα χάσουν και τίποτα, μιας και είναι πολύ δύσκολο οι ασθενείς που χρησιμοποιούν καθημερινά τα ακριβά τους φάρμακα, για τις βα-

ριές αρρώστιες που έχουμε προαναφέρει, να τα αλλάξουν.

Εξάλλου το δεύτερο επίμαχο άρθρο, δείχνει καθαρά ότι οι διαφορές στις τιμές, θα αμβλυνθούν με την αύξηση των φαρμάκων που θα χορηγούνται τα ταμεία και την αύξηση του ποσοστού συμμετοχής των ασφαλισμένων.

Όσο για τους συνταξιούχους, που αυτούς κατά κύριο λόγο πλήττει το νέο σχέδιο νόμου, αφού αυτοί συνήθως είναι οι βασικοί "πελάτες" του είδους, τι έχει να μας πει ο ελεεινός Βαλυράκης που τόλμησε να πει ότι τα δακρυγόνα και το ξύλο ήταν ο ηπιότερος τρόπος που μπορούσε να αντιτάξει η εξουσία απέναντι τους; Είναι και το να δίνει ένας συνταξιούχος με 50 ή 60 χιλιάδες το μήνα σύνταξη τις 30 ή τις 40, για απαραίτητα για τη ζωή του φάρμακα ήπιο τρόπος; Αν ναι, έχει δίκιο. Είναι ήπιος τρόπος εξόντωσης.

Μόνο που τώρα πλέον νομιμοποιούνται μετά τις εγκληματικές επιθέσεις εναντίον τους, (καθώς και σε πολλά άλλα μεγάλα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας) στην συνείδηση των πολιτών, όχι μόνο να διασπάσουν τον κλοιό των ΜΑΤ στο μεγάλο Μαξίμου, αλλά με την ενεργή συμπαράσταση όλων μας, να κλιμακώσουν δυναμικά τις κινητοποιήσεις τους, για τα δίκαια ούτως ή άλλως αιτήματα του και για τη δωρεάν περίθαλψη και παροχή φαρμάκων για όλο τον πληθυσμό της χώρας, ελληνικό ή αλλοδαπό, γιατί η υγεία δεν πρέπει να είναι πηγή κέρδους για κοστούμαριμένα καθάρματα, αλλά δικαίωμα για όλους μας.

A.Γ.

Τα αντικειμενικά κριτήρια της αναδιάρθρωσης

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ σε όλη την Ελλάδα πραγματοποιούν οι έμποροι, οι βιοτέχνες και οι αγρότες. Κύριος στόχος των κινητοποιήσεων είναι ο νέος τρόπος φορολόγησής τους, με βάση τα αντικειμενικά κριτήρια. Χαρακτηριστικό αυτών των επαγγελματικών τάξεων είναι η μικροϊδιοκτησία, η κατοχή ενός κεφαλαίου που εργατικό δυναμικό του αποτελεί συνήθως η οικογένεια που το διαχειρίζεται ή σε άλλες περιπτώσεις ένας μικρός αριθμός υπαλλήλων. Η θέση τους δεν βρίσκεται ούτε στο κεφάλαιο, ούτε στους μισθωτούς εργαζόμενους. Είναι οι λεγόμενοι μικρομεσαίοι.

Στην ελληνική κοινωνία και οικονομία κατέχουν μια σημαντική θέση σε αντιδιαστολή με άλλες καπιταλιστικές χώρες, που η παρουσία και η σημασία τους δεν έχει κεντρικό χαρακτήρα. Η αξία που έχουν στην οικονομία οφείλεται καθαρά στους ρυθμούς ανάπτυξης του καπιταλισμού στην Ελλάδα και στις επιλογές της εξουσίας.

Είς μικρομεσαίοι είναι αυτοί που στηρίξαν όσο και στηρίχθηκαν από τις κυβερνήσεις της δεξιάς, από την εποχή της μεταπολίτευσης, αλλά και του ΠΑΣΕΚ στη συνέχεια. Η έλλειψη βαριάς βιομηχανίας, που θα βοηθούσε την ελληνική οικονομία να εκσυγχρονιστεί και να ανταγωνιστεί τις άλλες ευρωπαϊκές οικονομίες και οι αργοί ρυθμοί ανάπτυξης της, οδηγούσαν στο να βρεθεί επιτακτική λύση. Επειδή το κεφάλαιο στην Ελλάδα, στηριζόταν σε μεγάλο μέρος στη ναυτιλία και δεν φαινόταν διατεθειμένο να επενδύσει ώστε να αναπτυχθεί η βιομηχανία, η λύση ήταν η μικροϊδιοκτησία.

Δόθηκαν κίνητρα ώστε οι ίδιοι οι μισθωτοί να ξεκινήσουν ένα χορό επενδύσεων, εμπνευσμένους από την μικροαστική αντίληψη του αφεντικού, που δεν έχει κανέναν ανάγκη. Έτσι, βλέπουμε μεγάλη ανάπτυξη σε τομείς όπως η οικοδομή, οι μεταφορές, τα εμπορικά καταστήματα, οι μικρές βιοτεχνίες. Η ανάπτυξη της μικροϊδιοκτησίας θα ανοίξει το δρόμο για τις μεγάλες επενδύσεις, για το μεγάλο κεφάλαιο.

Η οικοδομική δραστηριότητα των δεκαετιών '60-70 και μέχρι το τέλος της δεκαετίας του '80 ήταν τεράστια. Σε καθέναν μπορούσε να φτιάξει ένα σπίτι και το έκανε. Εκατοντάδες κατασκευαστές, χιλιάδες εργολάβοι και πολλές χιλιάδες ιδιοκτήτες. Από τα μέσα της δεκαετίας του '80 με μια σειρά μέτρα το σκηνικό αρχίζει σιγά-σιγά να αλλάζει και να διαμορφώνεται μία εικόνα που δείχνει μερικές κατασκευαστικές εταιρείες, λίγους εργολάβους και ακόμα πιο λίγους ιδιοκτήτες (αφού πολλά έργα είναι δημόσια, είτε προς χρήση άλλων εταιρειών).

Τον ίδιο ρόλο θα παίξει και η μικρή οικογενειακή βιοτεχνία, που θα καταφέρει σιγά-σιγά να ανοίχτει στην αγορά, διευρύνοντας την παρόληλη με την εισροή ενός καινούργιου προϊόντος, που όμως δεν θα χρειάζεται και καμιά μεγάλη κατανάλωση, ώστε η επιχείρηση να είναι βιώσιμη.

Ανάλογος είναι ο τρόπος που αναπτύσσονται τα διάφορα εμπορικά, οι μεταφορές, η γεωργία (αν και η τελευταία με τα δικά της ιδιαίτερα χαρακτηριστικά). Η πολιτική της φορολογικής ελάφρυνσης ήταν ένα από τα κίνητρα για την ανάπτυξη των μικρομεσαίων.

Επειδή όμως, κάθε εποχή έχει την αρχή και το τέλος της, το τέλος των μικρομεσαίων είναι κοντά. Η ανάπτυξη του κεφαλαίου σε όλους τους τομείς, είναι γεγονός. Τα διαφυγόντα κέρδη που έχει από την ύπαρξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων, δεν πρέπει να υπάρχουν. Το μικρό κεφάλαιο έτσι κι αλλιώς, είναι ανίκανο να ανταγωνιστεί το μεγάλο. Η φορολογική επιβάρυνσή του θα είναι τελειωτικό χτύπημα για την ύπαρξή του.

Η προλεταριοποίηση θα είναι το μέλλον του μεγάλου αριθμού των μικροϊδιοκτητών. Το αποδοτικό τους μέρος θα το προσεταιριστεί το μεγάλο κεφάλαιο. Το κράτος πρόνοιας δείχνει τα δόντια του και απειλεί τους "αντεπαναστάτες". Ίσως η κοινωνία των δύο τρίτων που επικαλούνται οι σύγχρονοι αναλυτές, να είναι πιο κοντά απ' ό,τι εμείς νομίζουμε.

Π.Δ.

ΣΠΕΡΝΟΥΝ ΚΡΙΤΗΡΙΑ, ΘΑ ΘΕΡΙΣΟΥΝ ΘΥΕΛΛΕΣ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

αρχές του 80, γίνεται εφιάλτης σήμερα. Μας θυμίζει το σλόγκαν για την ηρωίνη: "Οι φίλοι μου (κεφάλαιο, κομματικές ηγεσίες, τύπος, συνδικαλιστές) μου είπαν πόσο ψηλά θα με ανέβαζε (η συμμετοχή στην ΕΟΚ) αλλά δε μου είπαν που θα με 'ριχνε και στην περίπτωση των αγροτών αυτό σημαίνει χαμηλές τιμές, απώλεια προϊόντα και υπερχρέωση.

Στα πλαίσια της Ε.Ε. (ΕΟΚ) πολλές καλλιέργειες και προϊόντα - κυρίως του μεσογειακού νότου - κρίθηκαν ως πλεονάζοντα (κηπευτικά, εσπεριδοειδή, λάδι) ή ως η ανταγωνιστικά (καπνά, βαμβάκι) ή ως οικονομικά ασύμφορα (σταφίδα, αμπέλια).

Η μικρή έτσι κι αλλιώς κτηνοτροφία της Ελλάδας, δε θα είχε καμιά τύχη απέναντί στην ανεπτυγμένη βιομηχανική κτηνοτροφία της Ευρώπης. Έτσι η κοινή αγροτική πολι-

τική (ΚΑΠ) που ετοίμασαν οι γραφειοκράτες της Ε.Ε. και συμφώνησαν οι αντίστοιχοι έλληνες (αφού έδωσαν "σκληρές" μάχες), δίνει το μεγάλο χτύπημα στους αγρότες. Στα πλεονάζοντα προϊόντα έχουμε μείωση ως και 100% των τιμών του και ρίξιμο στις χαμηλότερες με μια επιδότηση που καλύπτει το 25% της αξίας τους.

Στο μη ανταγωνιστικά προϊόντα, τέθηκε πλαφόν καλλιέργειας και παραγωγικότητας, μη λύνοντας, αλλά οξύνοντας τα προβλήματα αφού δεν ήταν δυνατόν με βάση τα δεδομένα να τηρηθεί αυτό το πλαφόν. Πάλι επιδοτήσεις και απώλεια προϊόντα, που ακόμα και όταν πουληθούν, πετυχαίνουν χαμηλότερες τιμές από το κόστος. Στα οικονομικά ασύμφορα προϊόντα, ακολουθήθηκε η ολική λύση. Ξερίζωμα τεράστιων εκτάσεων καλλιεργειών με επιδοτήσεις χωρίς μακροπρόθεσμες λύσεις. Η προτεινόμενη αναδιάρθρωση των καλλιεργειών ήταν πολύ αδύνατη σαν λύση. Έτσι η διάλυση του κοινωνικού ιστού ολόκληρων αγροτικών περιοχών, η προσφυγή σε άλλα επαγγέλματα και η μετανάστευση, ήταν τα αποτελέσματα.

Το τελειωτικό χτύπημα θα φέρει η εφαρμογή της συμφωνίας της GATT. Όταν πολύ φτηνά προϊόντα

από διάφορες χώρες, θα κατακλύσουν την ευρωπαϊκή αγορά, χωρίς κανένα περιορισμό. Πρέπει να σημειώσουμε την τεράστια ευθύνη των συνδικαλιστικών φορέων των αγροτών, που ήταν το όχημα για το πέρας των συμφωνιών σε βάρος τους, αποδεικνύοντας ότι και αυτοί ακολουθεί το δρόμο του εργατικού συνδικαλισμού, δηλαδή το δρόμο της υποταγής και της αφομοίωσης των κυρίαρχων επιλογών. Οι συνθήκες αυτές μπορούν να ανατραπούν από τους ίδιους τους αγρότες, παίρνοντας τον αγώνα στα χέρια τους και συνειδητοποιώντας το ρόλο τους και τις δυσώινες προοπτικές τους, συνδεδεμένοι και με άλλους κοινωνικούς χώρους (εργατικούς, νεολαιίστικους κ.α.) που δέχονται την επίθεση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Καμία εμπιστοσύνη στους κρατικοσυνδικαλιστές. Αλληλεγγύη στους αγωνιζόμενους.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1: Μιλάμε για τους μικρομεσαίους αγρότες που είναι η συντριπτική πλειοψηφία. Βέβαια υπάρχουν μεγαλαγρότες καθώς και άκληροι αγρότες.

2: Το ότι υπάρχουν πολλοί αγρότες με συντηρητικές αντιλήψεις, με νοοτροπίες αφεντικών και με υποκουλτούρα που επιβεβαιώνεται από την κυρίαρχη ιδεολογία καθώς και από τη θρησκεία, δεν αναιρεί τη θέση τους και τις προοπτικές τους.

Μισθωτή εργασία και κίνημα αντίστασης

Στη διαμόρφωση της συνείδησης μιας ξεχωριστής προσωπικότητας, σημαντικό ρόλο παίζει ο τρόπος ένταξης και η θέση που κατέχει αυτή η ξεχωριστή προσωπικότητα στη λεγόμενη παραγωγική διαδικασία. Τηρουμένων των αναλογιών το ίδιο ισχύει και για ολόκληρες κοινωνικές κατηγορίες (Τάξεις). Το γεγονός ότι ένας εργάτης, χειρωνακτής ή σύγχρονος, αναγκάζεται να πουλάει τα χέρια του ή το μυαλό του προκειμένου να υπάρξει σ' αυτό τον κοινωνικό οικονομικό σχηματισμό, παίζει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της συνείδησής του.

ΑΥΤΟ ΚΑΘ' ΑΥΤΟ το γεγονός στιγματίζει τη συνείδηση μιας ολόκληρης τάξης με δύο βασικά αντιτιθέμενα μεταξύ τους χαρακτηριστικά: της εξέγερσης γιατί υπάρχει η άμεση, η καυτή συνείδηση της αδικίας της εκμετάλλευσης και της υποταγής, γιατί η επιβίωση στηρίζεται ακριβώς στην πώληση του κορμιού, του μυαλού, της ίδιας της ελευθερίας.

Κατά κανόνα κυριαρχεί το δεύτερο μα η ιστορική πείρα δείχνει ότι μπορεί κάποτε να βγαίνει στην επιφάνεια το πρώτο χαρακτηριστικό. Άλλωστε αυτή ακριβώς η προσδοκία μας κινεί να συμμετέχουμε στους κοινωνικούς αγώνες. Γιατί τα λέμε αυτά;

Παρότι πιστεύουμε ότι σήμερα έχουν πολύ περισσότερους βάρους στη διαμόρφωση της συνείδησης τα Μήνια, η βιομηχανία του θάνατος και της κατανάλωσης, το εκπαιδευτικό σύστημα, κλπ και υπάρχει ένα ευρύ πεδίο κοινωνικής σύγκρουσης, παραμένει η ανάγκη διεξαγωγής του κοινωνικού πολέμου μέσα στην παραγωγή. Άλλωστε μέσα από την πρωταρχική και στη συνέχεια την υπερουσιαστική επεξεργασία κεφαλαίου μπόρεσε ο καπιταλισμός να στηριχτεί και να ενισχύσει την κυριαρχία του. Απότοκος αυτής της κυριαρχίας είναι ο ατομικισμός και ο εγωισμός, ο ρατσισμός και ο εθνικισμός, η καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Είναι αυτές οι σχέσεις παραγωγής και διανομής που ενισχύουν όσο ποτέ την αποξένωση, οι ανάγκες της παραγωγής που δημιουργούν αυτές τις πόλεις τέρατα, τα τεράστια πλούτη πως συσσωρεύουν κάποιοι και που η προστασία τους επιβάλλει τη δημιουργία ενός πρωτοφανούς σε μισανθρωπισμό μηχανισμού καταστολής και χειραγώγησης.

Πιστεύουμε δηλαδή, ότι αναγκαίος όρος για την κοινωνική απελευθέρωση είναι μια αμφισβήτηση και σύγκρουση με το ίδιο το σύστημα της μισθωτής εργασίας και όχι μόνο με ορισμένες πλευρές του εποικοδομημματος (καταστολή, εκπαίδευση, ΜΜΕ, κλπ). Παρότι αυτά είναι αναγκαία, και ίσως αυτά να είναι τα όρια όλων μας αυτήν την περίοδο, πρέπει να υπάρχει μια πιο μακρόχρονη στόχευση.

Ο χώρος της παραγωγής αποτελεί προνομιακό χώρο ζύμωσης και συγκέντρωσης δυνάμεων, δίπλα σε αυτόν της νεολαίας, των γυναικών - αλλά αυτά απαιτούν ξεχωριστή προσέγγιση.

Το σύστημα της μισθωτής εργασίας - ο καπιταλισμός - είναι, και γίνεται, ολοένα και πιο ισχυρό. Βιώνουμε πράγματι την επιστροφή σε ένα νέο μεσαίωνα. Πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά ο νεοσυντηρισμός κυριαρχεί. Το τέλος της ιστορίας έφτασε με την αιώνια κυριαρχία του καπιταλισμού - διατείνονται οι φιλόσοφοι και οι πληρωμένοι καταστολφόροι του συστήματος. Η κατάσταση στην ίδια την εργατική τάξη είναι πραγματικά άσχημη. Κατακερματισμός, διάσπαση, και αδυναμία κάθε συλλογικής πάλης (ακόμα και ρεφορμιστικής), διάσπαση ανάμεσα σε ντόπιους και ξένους εργάτες - πράγμα άκρως επικίνδυνο - ένταση του ατομισμού και της αποξένωσης, κυριαρχία καταναλωτικών προτύπων, μια γενικότερη αίσθηση αδυναμίας αντίστασης, και ίσως μια βαθιά θλίψη και μελαγχολία απόρροια αυτής της κατάστασης για τους πιο "ψαγμένους".

Μπορεί να έχουν έτσι τα πράγματα αυτή τη στιγμή, αλλά εμείς - πιστεύουμε, ελπίζουμε - σε ένα νέο απελευθερωτικό κύμα που θα σεράσει το σύστημα της μισθωτής εργασίας. Ελπίζουμε, πιστεύουμε στη θετική

ουτοπία. Και για να είμαστε εξηγημένοι: ταξική πάλη γίνεται, γίνονται και θα γίνεται όσο υπάρχουν καταπιεστές και καταπιεσμένοι. Μπορεί τώρα να υπάρχει άπνοια εξωτερικά όμως στο εσωτερικό της κοινωνίας συσσωρεύεται μίσος, αγανάκτηση και οργή, η οποία κάποτε θα ξεσπάσει σίγουρα. Το θέμα όμως είναι τι θα γίνει μετά, ποια πρότυπα θα κυριαρχήσουν.

Μέχρι σήμερα στην ιστορία του εργατικού κινήματος κυριάρχησε είτε το μοντέλο της σοσιαλδημοκρατίας (μεταρρυθμίσεις, κράτος πρόνοιας, κλπ) είτε αυτό της Γ. Διεθνούς με τα γνωστά αποτελέσματα. Η κουλτούρα του εργατικού κινήματος είναι δηλητηριασμένη από τις αντιλήψεις με τις οποίες ζυμώθηκε από τα δύο παρά πάνω ρεύματα. Δυστυχώς η τάση της χειραφέτησης απέναντι σε κάθε εκμετάλλευση και εξουσία, της αυτοοργάνωσης και αυτοκυβέρνησης των μαζών χωρίς εκπροσώπους και εκπροσωπούμενους δεν μπόρεσαν ποτέ να κυριαρχήσουν και να νικήσουν μέσα στο εργατικό κίνημα. Παρ' όλα αυτά, αυτές οι αξίες επανέρχονται σαν κοινωνικά αιτήματα, σαν ανάγκη και τρόπος ζωής, σαν ανάγκη επιβίωσης για το ίδιο το ανθρώπινο γένος.

Το ίδιο το κίνημα της κοινωνικής απελευθέρωσης, και στον τρόπο που

συγκροτείται και στα αιτήματα που προβάλλει, πρέπει να βάζει τα σπέρματά της κοινωνίας που θέλει να οικοδομήσει και να χαρακτηρίζεται απ' αυτά. Από τώρα πρέπει να διαμορφώνεται στο εσωτερικό του μια ανάλογη κουλτούρα, γιατί διαφορετικά, και να γίνει η κοινωνική σύγκρουση νικηφόρα, θα προκύψει, -ξανά- αδιάφορο κάτω από ποια επωνυμία, κάποιοι νέος πατερούλης.

Αυτό το κίνημα της κοινωνικής απελευθέρωσης πρέπει να συμβάλει στη διαμόρφωση μιας νέας κουλτούρας, αναφορικά με ζητήματα που υπάρχουν πριν από την εμφάνιση του συστήματος της μισθωτής εργασίας - καπιταλισμού, όπως εξουσία, θρησκεία, οικογένεια, σχέση των φύλων, κλπ. Είναι εξίσου σημαντικό τέτοια ζητήματα να απαντηθούν και να βρουν τη θέση που τους αξίζει στη δράση του κινήματος της κοινωνικής απελευθέρωσης.

ΣΤΗ ΒΑΣΗ της πιο πάνω λογικής συμμετέχουμε στη προσπάθεια για τη δημιουργία των αυτόνομων εργατικών συσπειρώσεων. Εάν επρόκειτο για ορισμένους οικονομικούς αγώνες, έστω και μαξιμαλιστικούς, πράγματι δεν υπήρχε λόγος διαχωρισμού ή καλύτερα προσπάθειας διαχωρισμού από το υπάρχον συνδικαλιστικό κίνημα. Γι' αυτό και στις προσπάθειες που έγιναν στο Μετρό ρίξαμε το βάρος όχι κυρίως στο ύψος των αυξήσεων αλλά στο πως ο αγώνας θα περάσει στα χέρια των εργατών και με ποιες μορφές πάλης θα διεξαχθεί. Και γι' αυτό ακριβώς - και όχι για το 20% αυξήσεις - ήταν οι αντιδράσεις εργοδοσίας και συνδικάτου αρκετά σκληρές.

Δεν υποτιμάμε καθόλου, αντίθετα το θεωρούμε αναγκαίο, ένα άμεσο

πρόγραμμα πάλης και διεκδικήσεων που θα έχει σχέση με μισθούς, ωράριο, συνθήκες δουλειάς, ασφαλιστικά.

Ένα άλλο ζήτημα είναι οι μορφές πάλης που πρέπει να χρησιμοποιούνται. Επειδή ακριβώς είμαστε αντίθετοι στη λογική της πρωτοπορίας που "καθαρίζει" για λογαριασμό της Τάξης, είμαστε και αντίθετοι στη λογική

ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΜΕ: πιστεύουμε πως η γέννηση ενός αυτόνομου εργατικού κινήματος είναι μια υπόθεση που έχει μέλλον, είναι ώριμη. Φυσικά προϋπόθεση είναι να ανοίξει η συζήτηση, να κατακτηθεί ένα επίπεδο πολιτικής συμφωνίας υψηλότερο, να συμβάλλουν πολλοί περισσότεροι σύντροφοι σε πρώτη φάση. Θα μπορούσε να είναι μια αφορμή γι' αυτό η

της εργολαβίας. Πιστεύουμε και προπαγανδίζουμε τις άγριες απεργίες και καταλήψεις, σε έναν μαζικό ακτιβισμό. Υπάρχουν πράγματα που έχουν μεγαλύτερη αξία από μεμονωμένες θεαματικές ενέργειες, που δεν αντανακλούν ένα ανάλογο υπαρκτό ανατρεπτικό ρεύμα, στη κοινωνία. Θέλουμε να συμβάλουμε στην εμπέδωση της αντίληψης ότι οι εργατικοί και γενικότερα οι κοινωνικοί αγώνες δίκαια μπορούν να χρησιμοποιούν βία.

Πρωτομαγιά.

Μπορούμε να οργανώσουμε μια μαχητική διαδήλωση; Θα κάνουμε μια καμπάνια για τους μετανάστες εν όψει της;

Ναι, αλλά ποιος θα το αποφασίσει; Με ποιο περιεχόμενο; Τι σημαίνει αυτόνομο εργατικό κίνημα; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του;

Ας ελπίσουμε ότι αυτό είναι δυνατόν να γίνει, και να βγει κάτι καλό.

Ε.Γ.

5+2+5 να είναι οι μέρες σας κουφάλες

Δημοσιεύουμε απόσπασμα από την τρίτη προκήρυξη των Αυτόνομων Εργατικών Συσπειρώσεων στο ΜΕΤΡΟ που αφορά την κριτική στο Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας και στη στάση που κράτησε στην τελευταία απεργία.

...Αυτή τη στιγμή είμαστε μάρτυρες της συμπαγούς Εργοδοσίας, Συνδικάτου Οικοδόμων και Επιχειρησιακού Σωματείου. Αποδεικνύεται το σκέ παιχνίδι των τάχα μαχητικών κινητοποιήσεων και διαπραγματεύσεων. Και είμαστε σίγουροι ότι η Διοίκηση του Συνδικάτου Οικοδόμων θα δικαιολογήσει τον εξευτελιστικό συμβιβασμό, ή καλύτερα την άνευ όρων αποδοχή και υποταγή στις προτάσεις της κοινοπραξίας και στην ελεημοσύνη των υπερβολών, με την πρόφαση ότι δεν υπήρξε πλατιά ανταπόκριση των εργαζόμενων στην απεργία (70 οικοδόμοι στην συγκέντρωση στην Πλ. Αττικής στην 4ωρη στάση στις 14/2).

Αλλά πόσοι είναι σήμερα οι σοβαροί εργαζόμενοι οι οποίοι θα θεωρούσαν τον Κερασούντη και τους τραμπούκους του αξιόπιστους και μαχητικούς αντιπροσώπους τους; Γνήσιους εκφραστές της εργατικής τάξης και των συμφερόντων της όπως τους αρέσει να αυτοαποκαλούνται;

Τι έχει να μας επιδείξει το Συνδικάτο Οικοδόμων; Την κατάκτηση του 7ωρου και του 5ήμερου ή τις κατακτήσεις για την ασφάλεια; Όσο για το 7ωρο, ποτέ δεν νομοθετήθηκε και άλλωστε όταν η πλειοψηφία των οικοδόμων δουλεύει υπερωρίες και Σαββατοκύριακα, ουσιαστικά δεν ισχύει, όπως και το 5ήμερο.

Να πούμε για την κοινωνική ασφάλιση που όταν την πετσόκοβε το η Κυβέρνηση, το Συνδικάτο πήγαινε να κάνει συμφωνία με την Εθνική Ασφαλιστική, για ομαδική ιδιωτική ασφάλιση; Ή να πούμε ότι το όριο των ενσήμων ανέβηκε από 4050 σε 4500 και το Συνδικάτο απάντησε με 24ωρες εκτονωτικές τουφεκίες-απεργίες μαϊμού;

Όσοι αγώνες έχουν γίνει και ότι κατακτήσεις συντελέστηκαν, είτε άτυπα για το 7ωρο, είτε για αυξήσεις, έχουν γίνει από την αυθόρμητη κυρίως δράση των ίδιων των εργαζόμενων που ξεπερνούν και αντέπρεπε την καθοδηγητική γραμμή των συνδικαλιστικών και κομματικών γραφειοκρατών.

Και όσες φορές οι αγώνες αυτοί έπαιρναν επικίνδυνο και εξτρεμιστικό χαρακτήρα για την εργοδοσία και το Κράτος ερχόταν το Συνδικάτο με τους τραμπούκους του να "συμμορφώσει" τους εργαζόμενους, να απομονώσει τους τυχόν ταραξίες και "προβοκάτορες" που τους κατηγορούσε ταυτόχρονα για χαφιέδες και τσιράκια της εργοδοσίας και να αποκαταστήσει την "τάξη", δηλ. την εργασιακή ειρήνη με τα φενατικά (Θυμάται κανείς την αιματηρή απεργία των Οικοδόμων του Μαΐου του 1975 όπου ενωμένος ο εργαζόμενος λαός της Αθήνας συγκρούστηκε στο δρόμο με τους μπάτσους και τις αύρες του Καραμανλή και το γνωστό κόμμα που έλεγχε και ελέγχει το Συνδικάτο Οικοδόμων μιλάγε για φασιστι-

κή προβοκάτσια και οργανωμένο σχέδιο εκτροπής των χουντικών;). Έρχεται λοιπόν σήμερα το ξεπουλημένο Συνδικάτο να καπελώσει αυτούς τους αγώνες και έχει το θράσος να μας μιλάει για ταξική πάλη.

Αφού με την πολιτική του απομαζικοποίησε τους αγώνες του κλάδου και έστειλε τους οικοδόμους στα σπίτια τους, έχει την αναιδεια ο Κερασούντης να ζητάει ευθύνες από τον κόσμο γιατί δεν πατάει στις κινητοποιήσεις.

Το αίσχος τους δεν έχει όρια.

Συνάδελφε εργαζόμενε αποδείχτηκε τελικά ότι ο εχθρός μας είναι διπρόσωπος: Από τη μια το Κράτος και η Εργοδοσία και από την άλλη ο "δούρειος Ίππος" τους μες στην εργατική τάξη, αυτοί που έχουν το ρόλο του νταβατζή και του δουλέμπορα, αυτοί που αποφασίζουν εν αγνοία και τη θέληση της πλειοψηφίας των εργαζόμενων για το πόσο θα πουληθούν οι εργαζόμενοι στην εργοδοσία, αυτοί που είναι οι κωλογλύφτες της εργοδοσίας, τα συνδικάτα, και στην συγκεκριμένη περίπτωση το Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας.

Δεν έχουμε παρά να ευχαριστήσουμε το Συνδικάτο Οικοδόμων για το ότι μας επιβεβαίωσε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, το ρόλο του από την πρώτη στιγμή της απεργίας.

Δεν έχουμε παρά να τους ευχαριστήσουμε για το ότι στην πρώτη 4ωρη στάση εργασίας στις 14/2 συναίνεσαν ή καλύτερα ως άλλοι δούλογοι επιδείξανε τους δύο σιδεράδες που απόλυσε ο μεγαλοεργολάβος του Αλαφογιάννη, Ιωάννου, επειδή μοιράζανε προκηρύξεις που απαιτούσαν 20% αυξήσεις για όλους ανεξαιρέτως τους εργαζόμενους ανεξαρτήτως ειδικότητας και να εκλεγούν εργοταξιακές επιτροπές βάσης.

Δεν έχουμε παρά να τους ευχαριστήσουμε για τους ξυλοδαρμούς και τη "συντροφική" συμπεριφορά των τραμπούκων τους στην στάση εργασίας στην συγκέντρωση της Πλ. Αττικής, απέναντι στους δύο απολυμένους σιδεράδες αλλά και σε άλλους εργαζόμενους γιατί μοιράζαν μία προκήρυξη που αποκάλυπτε τον αντεργατικό και προδοτικό τους ρόλο.

Δεν έχουμε παρά να τους ευχαριστήσουμε γιατί σε μία προκήρυξη που έβγαλαν ως απάντηση κάνουν ιδιαίτερη μνεία για μας, όπου μαζί με τις συνθήκες σταλινικές κατηγορίες περί χαφιεδισμού, προβοκατόρων, πρακτόρων της Ασφάλειας και τσιρακίων της εργοδοσίας (ποιοί κατηγορούν άραγε ποιούς), αναγνωρίζουν εμμέσως πλην σαφώς ότι στηρίζομαστε σε ένα κομμάτι των εργαζόμενων.

Παραδέχτηκαν λοιπόν ότι υπάρχουν πολλοί εργαζόμενοι που έχουν συνειδητοποιήσει το πόσο καθάρματα είναι.

Έφτασαν στο σημείο να διαγράψουν από το Δ.Σ του παραρτήματος του ΜΕΤΡΟ και γενικά από το Συνδικάτο Οικοδόμων, ένα ρημάδελο μεταλλεργάτη επειδή μόνο και μόνο τους έκανε κριτική, κατηγορώντας τον ταυτό-

χρονα ως χαφιέ, προβοκάτορα και τσιράκι της εργοδοσίας, αποδιδοιόντας του ευθύνες για τις προκηρύξεις και τα συνθήματα των Αυτόνομων Εργατικών Συσπειρώσεων.

Η συμπεριφορά του Συνδικάτου Οικοδόμων είναι σίγουρο ότι χρήζει ψυχοκοινωνιολογικής εξέτασης.

Κι αυτό γιατί είναι δέσμιος της σταλινικής καταγωγής του και του σταλινικού μοντέλου συμπεριφοράς. Ένα μοντέλο συμπεριφοράς που εξυιώνει τη δουλοπρέπεια των εργαζόμενων απέναντι σε "φωτισμένους ηγέτες" που κατέχουν την "μοναδική αλήθεια", που κατηγορεί τους πιο ανυποχώρητους εργάτες για πράγματα που αυτό το ίδιο πράττει, όπως η υποταγή στην εργοδοσία και ο χαφιεδισμός, δεν διστάζει όποτε μπορεί να χρησιμοποιήσει βία εναντίον τους ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές στο παρελθόν που έφτανε και στη φυσική εξόντωση των πολιτικών διαφωνούντων.

Έχει αντιληφθεί το Συνδικάτο ότι ο καιρός της παντοκρατορίας του πέρασε ανεπιστρεπτή.

Συνάδελφοι εργαζόμενοι στην κατασκευή του ΜΕΤΡΟ, πρέπει να ξεσκεπάσουμε τον προδοτικό ρόλο του Συνδικάτου. Κανένα συνδικάτο και κανέναν γραφειοκράτη δεν μπορεί να εκφράσει τα συμφέροντά μας. Γιατί κανένας από τους συνδικαλιστές δεν είναι εργαζόμενος αλλά όλοι τους είναι κρατικοί υπάλληλοι ή εργολάβοι. Άρα κανένας απ' αυτούς δεν έχει συμφέρον να μας δει χειραφετημένους και απελευθερωμένους απ' την εκμετάλλευσή γιατί απ' την εκμετάλλευσή μας πληρώνονται το μισθό τους.

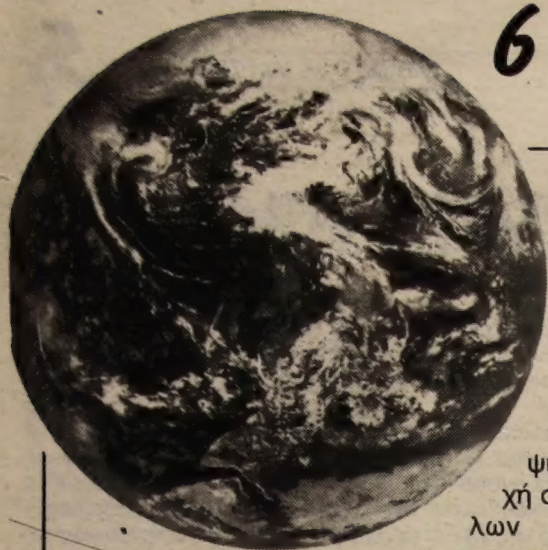
Εμείς πιστεύουμε ότι μόνο με την όσο το δυνατόν καθολική συμμετοχή των εργαζόμενων, με αμεσοδημοκρατικά όργανα πάλης (Εργατικά Συμβούλια), με αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους που θα εκτελούν τις αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων και θα λογοδοτούν σε αυτές, μόνο έτσι θα πάρουμε πραγματικά τη ζωή στα χέρια μας.

Στον αγώνα μας, ενάντια στην άδικη σημερινή κοινωνική τάξη πραγμάτων, ενάντια στο ίδιο το καθεστώς της εκμετάλλευσης και της μισθωτής εργασίας, στον αγώνα μας για τη χειραφέτηση, την αυτοοργάνωση και την κοινωνική απελευθέρωση, μέσα από τα δικά μας συλλογικά αμεσοδημοκρατικά όργανα πάλης, θα βρούμε τους συνδικαλιστές αντιμέτωπους στο εχθρικό στρατόπεδο μαζί με την εργοδοσία και τους ροπαλοφόρους των ΜΑΤ.

Πρέπει να τους τσακίσουμε όλους.

**ΑΥΤΟΝΟΜΕΣ
ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ**

Θυμάστε τη GAL;

Η GAL (Αντιτρομοκρατική Ομάδα Ελευθερίας) ήταν μια παρακρατική ομάδα που δρούσε στο νότο της Γαλλίας στις αρχές της δεκαετίας του '80 πραγματο-

ποιώντας απαγωγές και δολοφονίες, κυρίως ατόμων που το ισπανικό κράτος υποψιάζονταν για συμμετοχή στην ETA, αλλά και άλλων "ύποπτων" για αντικαθεστωτική δράση. Η GAL ανέλαβε την ευθύνη για τη δολοφονία 27 ατόμων και η δράση της ήταν, υποτίθεται, η αιτία της αλλαγής της στάσης της γαλλικής κυβέρνησης σχετικά με την έκδοση

στην Ισπανία των "ύποπτων για τρομοκρατικές ενέργειες". Πολλοί υποστήριζαν τότε ότι πίσω από τη GAL κρυβόταν η πρόσφατα εκλεγμένη "σοσιαλιστική" κυβέρνηση και οι μυστικές υπηρεσίες της Ισπανίας. Τώρα, 11 χρόνια μετά τη σύλληψή τους σαν βασικοί οργανωτές της GAL, οι αστυνομικοί Amedo και Dominguez εμπλέκουν στην υπόθεση τον τότε υπουργό εσωτερικών Barrionuevo, τον

πρόεδρο του σοσιαλιστικού κόμματος στη χώρα των Βάσκων Damborenea και τον γραμματέα ασφαλείας Rafael Vera, που προφυλακίστηκε στις 17 Φλεβάρη. Έχουν αναφερθεί επίσης τα ονόματα του τότε γενικού διευθυντή της ασφάλειας Julian San Cristobal, του τ. διοικητή της αντιτρομοκρατικής Francisco Alvarez, του τ. διοικητή της αστυνομίας του Μπιλμπάο Miguel Planchuelo, και των α-

νώτερων αστυνομικών του Μπιλμπάο Julio Hierro Moset και Francisco Sainz Ocejia. Μέσα στη γενικευμένη απάθεια του μεταμοντερνισμού, μια ακόμη αποκάλυψη κόκκινης προβιάς αφήνει αδιάφορους τους υπηκόους της νέας τάξης, που απ' ό,τι φαίνεται έχουν πια αποδεχτεί ότι όλα μπορεί κανείς να τα περιμένει από τους εξουσιαστές κι ότι τίποτα δεν μπορεί ν' αλλάξει. Ή μήπως όχι;

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ, 1

Η σφαγή των Tarahumaras

Στις 21/2/1995 μέλη του Διεθνούς Δικτύου Ιθαγενών πραγματοποίησαν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας έξω από τις μεξικάνικες πρεσβείες και προξενεία της Νέας Υόρκης, της Ατλάντας, του Σαν Φρανσίσκο, της Βικτώρια (Καναδά), της Βικτώρια (Αυστραλ.) και του Λονδίνου. Οι διαμαρτυρίες είχαν οργανωθεί μερικούς μήνες πριν και δεν αφορούσαν την πρόσφατη στρατιωτική επίθεση στους Ζαπατίστας αλλά γεγονότα που συνέβησαν το 1994 σε μια άλλη πολιτεία του Μεξικού, την Τσιουάουα. Σ' αυτήν την πολιτεία, στην οροσειρά Sierra Madre, ζούν 50.000 ινδιάνοι Tarahumara και Terehuana που δεν έχουν ακολουθήσει το δρόμο της εξέγερσης όπως τα αδελφία τους της Τσιάπας, αλλά αντιμετωπίζουν το ίδιο πρόσωπο του θανάτου και της κτηνωδίας. Στην περιοχή Colorados de la Virgen δρα ο τσιφλικάς και έμπορος ναρκωτικών Artemio Fontes. Αρπάζει με τη βία την κοινοτική γη των ινδιάνων και τη μετατρέπει σε καλλιέργειες οπίου και μαριχουάνας. Αυτός και οι μπράβοι του έχουν δολοφονήσει τα τελευταία 4 χρόνια πάνω από 60 ινδιάνους που αντιστάθηκαν. Το Μάρτη του 1994 ινδιάνικες οργανώσεις κατήγγειλαν στην εισαγγελία της Τσιουάουα στοιχεία για τη δολοφονική δράση του Fontes, ο οποίος εξαφανίστηκε. Τον Σεπτέμβριο του 1994, εμφανίστηκε ξανά στην Τσιουάουα, εφοδιασμένος με ένα έγγραφο του ανώτατου δικαστηρίου του Μεξικού, σύμφωνα με το οποίο απολαμβάνει νομική ασυλία και δεν μπορεί να ασκηθεί δίωξη εναντίον του. Ο Fontes τώρα ζει ανενόχλητος στο Colorados και συνεχίζει τη δράση του. Παραθέτουμε μερικά χαρακτηριστικά στοιχεία αυτής της δράσης: Τον Μάρτη του 1994 δολοφονήθηκαν 15 ινδιάνοι Tarahumara στην κοινοτική πόλη Urique. Όταν ο κοινοτικός εκπρόσωπος διαμαρτυρήθηκε στις αρχές, δολοφονήθηκε ο αδερφός του και ξυλοκοπήθηκε η 70χρονη μητέρα του. Τον ίδιο επιχείρησαν να κρεμάσουν αλλά κάποιιο χωρικό κατάφεραν να του βγάλουν τη θηλιά πριν πεθάνει. Το Μάη του 1994 δολοφονήθηκαν 5 ινδιάνοι στην κοινότητα Tuaripa. Τον Ιούνη του 1994 έθαψαν ζωντανό τον κοινοτικό εκπρόσωπο του χωριού Bahuerachi. Τον Ιούλη, ο αγωνιστής για τα δικαιώματα των ινδιάνων Moises Bustillos απήχθει από 5 άντρες που τον ξυλοκοπούσαν επί μια ώρα και του κάρφωναν επανειλημμένα ένα κατσαβίδι στα χέρια και στα πόδια. Στην συνέχεια τον έθαψαν ζωντανό και έφυγαν. Ο Bustillos κατάφερε να ξεθάψει το κεφάλι του. Τέσσερις μέ-

ρες μετά, χωρικοί το βρήκαν μισοπεθαμένο. Βγήκε από το νοσοκομείο ένα μήνα μετά παράλυτος στα κάτω άκρα. (Τα βουνά των Tarahumaras είναι πάντως τόπος διακοπών των φρικιών απ' όλο τον πλανήτη, περίφημα για τα εκλεκτής ποιότητας ναρκωτικά τους...).

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ, 2

Η σχολή της Αμερικάνικης ηπείρου

Αν κατά τις πρώτες μέρες της εισβολής του μεξικάνικου στρατού στην ζαπατιστική περιοχή δεν είχε σκοτωθεί σε μάχη με τους Ζαπατίστας ο αξιωματικός Hugo Manterola, ίσως να μη μαθαίναμε ποτέ το όνομα του διοικητή του, του στρατηγού Manuel Ruiz. Ίσως να μη μαθαίναμε ποτέ ότι αυτός ο στρατηγός είχε εκπαιδευτεί στη σχολή "Σχολή της αμερικάνικης Ηπείρου". Ίσως να μη μαθαίναμε την ανατριχιαστική αλήθεια γι' αυτήν τη "Σχολή". Η "Σχολή της Αμερικάνικης Ηπείρου" ιδρύθηκε αρχικά με σκοπό να εκπαιδεύονται οι στρατιώτες των ΗΠΑ για μάχες σε συνθήκες ζούγκλας. Σταδιακά μετατράπηκε σε ένα κέντρο, όπου στρατιωτικοί από όλη τη Λατινική Αμερική εκπαιδεύονται στη μέθοδο του "πολέμου χαμηλής έντασης", στη συνωμοτική δράση, στον ψυχολογικό πόλεμο, σε ενέργειες κομμάντο. Η "Σχολή" ήταν αρχικά εγκατεστημένη στον Παναμά από όπου, το 1984, μεταφέρθηκε στο Fort Benning της πολιτείας Georgia των ΗΠΑ. Από αυτή τη σχολή "αποφοίτησαν": Οι έξι περουβιανοί αξιωματικοί που συνδέονται με το τάγμα θανάτου που δολοφόνησε 10 άτομα το 1992. Οι τέσσερις από τους πέντε αξιωματικούς της Ονδούρας που θεωρούνται ιδρυτές του τάγματος θανάτου "Ταξιαρχία 316". Οι 105 από τους 246 αξιωματικούς της Κολομβίας που κατηγορούνται για σοβαρές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Οι 42 από τους 69 αξιωματικούς του Ελ Σαλβαδόρ που ενέχονται, ανάμεσα στα άλλα με τη δολοφονία του αρχιεπισκόπου Romero το 1980, τη σφαγή 300 πολιτών, στο Rio Sampal το 1980, το βιασμό και τη δολοφονία τεσσάρων αμερικανίδων μοναχών το 1980, τη δολοφονία των συνδικαλιστών στο ξενοδοχείο Sheraton το 1981, τη σφαγή εκατοντάδων πολιτών στο El Morote το 1981, τη δολοφονία 16 πολιτών στο Las Hojas το 1983, τη δολοφονία τεσσάρων ολλανδών δημοσιογράφων στο San Sebastian το 1988, τη δολοφονία της καθηγήτριας Arandigoyen το 1990. Από την ίδια σχολή "αποφοίτησαν" ο δικτάτορας της Αργεντινής από το 1981 ως το

1982 στρατηγός Galtieri, ο δικτάτορας της Βολιβίας από το 1971 ως το 1978 στρατηγός Suarez, ο συνταγματάρχης του Σαλβαδόρ Jose Godínez που κατηγορείται για 1051 εκτελέσεις, 129 περιπτώσεις βασανιστηρίων και 8 βιασμούς, ο συνταγματάρχης Machuca επίσης του Σαλβαδόρ, υπεύθυνος για 318 περιπτώσεις βασανιστηρίων, τρεις αξιωματικοί της Γουατεμάλας που συνδέονται με πολλές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο πρώην αρχηγός της αστυνομίας της Αϊτής και πρωτεργάτης του πραξικοπήματος ενάντια στον Aristide, ο Joseph Francois, ο στρατηγός Hernandez από την Ονδούρα που τώρα ασχολείται με το εμπόριο ναρκωτικών στην Κολομβία και ο στρατηγός και πρώην δικτάτορας του Παναμά Manuel Noriega.

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ, 3

"Η μόνη αξία που παραμένει σταθερή κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης, είναι η επικύρωση των κεφαλιών των Ζαπατίστας" EZLN, Φλεβάρης 1995.

Οι εντολές για να διαπραχθούν εγκλήματα, δίνονται από αξιοσέβαστους και ευπρεπείς κυρίους με κουστούμια και καλοχτενισμένα μαλλιά, σε αξιοπρεπή και ευυπόληπτα συνέδρια και συναντήσεις διαχειριστών της παγκόσμιας οικονομίας. Ετσι οργανώθηκε και η πραγματοποιούμενη αυτή τη στιγμή σφαγή των εξεγερμένων του μεξικάνικου νότου. Εκτός από την εγκύκλιο της τράπεζας Chase Manhattan που αναφέραμε στο προηγούμενο τεύχος του "Αλφα", για την ίδια υπόθεση πραγματοποιήθηκε στην Ουάσιγκτον, στις 11 Γενάρη 1995, "σεμινάριο" που οργανώθηκε από το κέντρο Στρατηγικών και Διεθνών

Σπουδών. Οι εντολές δόθηκαν με χαρακτηριστική λεπτότητα. Ο εισηγητής, Dalal Baer, τόνισε ότι "οι αγορές δεν αντιδρούν θετικά στην πολλή δημοκρατία γιατί αυτή δημιουργεί πολλή αστάθεια". Ο David Malpass, διευθυντής της εταιρείας Bear Sterns & CO επισήμανε ότι απαιτείται "μια γιγαντιαία απανεγκαθίδρυση της εμπιστοσύνης". Ο ειδικός αναλυτής Riordan Roett επανέλαβε ότι "από την οπτική γωνία των επενδυτών, είναι απόλυτα ζωτική η επιλυση, το ταχύτερο δυνατόν, του ζητήματος της Τσιάπας". Οι καταγγελίες για τρομοκρατία που διεξάγουν ενάντια στον πληθυσμό οι 50.000 στρατιώτες που η μεξικάνικη κυβέρνηση έστειλε στην Τσιάπας είναι ανάλογες με τα όσα συνέβησαν τις προηγούμενες δεκαετίες σε άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Στο χωριό Salto de Agua ανακαλύφθηκε τάφος με πτώματα 39 χωρικών, με ολοφάνερα τα σημάδια των βασανιστηρίων πάνω στα κορμιά τους. Οι τσιφλικάδες οργανώνουν τάγματα θανάτου, τα αποκαλούν "ένοπλες περιπόλους πολιτών" και υπολογίζουν ότι θα συγκεντρώσουν πάνω από 25.000 μισθοφόρους. Η κυβέρνηση έχει εκδώσει 2.700 εντάλματα σύλληψης ενάντια σε ανθρώπους που στο παρελθόν εκφράστηκαν θετικά υπέρ των Ζαπατίστας. "Η οικονομία δείχνει σημεία ανάκαμψης".

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ, 4

Το αυγό του φιδιού

Στις 12 Φλεβάρη, στο Haldensleben της Γερμανίας, ομάδα 20 νεοναζί εισέβαλλε σε σπίτι που μένουν 10 άτομα του αντιεξουσιαστικού χώρου. Από τα

χτυπήματα των νεοναζί, πέθανε με κάταγμα στο κρανίο ο 22χρόνος Mike T. Στις 15 Φλεβάρη, στην Αυστρία, ανακαλύφθηκαν εκρηκτικοί μηχανισμοί που ανήκαν σε ομάδα νεοναζί. Αυτή η ομάδα έχει πραγματοποιήσει 4 επιθέσεις. Κατά τη διάρκεια μιας από αυτές, το Γενάρη, δολοφονήθηκαν 4 τσιγγάνοι. Στην Πίζα της Ιταλίας, "άγνωστος", "δώρισε" μια κούκλα βόμβα σε κοριτσάκι, πρόσφυγα από τη Σλαβομακεδονία από αυτά που καθαρίζουν τα τζάμια των αυτοκινήτων στα φανάρια. Η κούκλα εξεράγη και ακρωτηριάστηκαν το κοριτσάκι και ο αδελφός της. Πρόσφατα στην ίδια πόλη, είχε τραυματιστεί σοβαρά ένας μικρός τσιγγάνος, από ανάλογο "δώρο βόμβα - βιβλίο".

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟΝ ΕΦΙΑΛΤΗ, 5

Δολοφονίες απεργών στο Μπανγκλαντές

Στις 13 Φλεβάρη στην πόλη Γκοροσάλ του Μπανγκλαντές δολοφονήθηκαν από σφαίρες αστυνομικών τρεις εργάτες ιματισμού μετά από βίαιες συμπλοκές της αστυνομίας με τους απεργούς που είχαν προηγουμένως μπλοκάρει τις σιδηροδρομικές γραμμές της πόλης. Η απεργία των εργατών ιματισμού συντάραξε το Μπανγκλαντές, αφού συμμετείχαν σ' αυτήν εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες. Εκτός από το Γκοροσάλ, ταραχές σημειώθηκαν και στην πρωτεύουσα Ντάκα και άλλες πόλεις. Στο Μπανγκλαντές, εδώ και καιρό, αναπτύσσεται μαχητική συνδικαλιστική δράση από την NGWF (Εθνική Ομοσπονδία Εργατών Ιματισμού), που από το Φλεβάρη του '94 έχει στενές σχέσεις με την Αναρχοσυνδικαλιστική Διεθνή (ΑΙΤ).

Η διάσκεψη της Κοπεγχάγης και η παγκόσμια "νέα τάξη"

ΠΙΝ ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ έγινε στην Κοπεγχάγη η παγκόσμια Διάσκεψη για την ανάπτυξη, με σκοπό "την αντιμετώπιση των μεγάλων κοινωνικών προβλημάτων της ανθρωπότητας". Σύμφωνα με τα ΜΜΕ, εκπρόσωποι κυβερνήσεων χωρών του "πρώτου κόσμου" συναντήθηκαν με τους ομόλογους τους των χωρών του "τρίτου κόσμου" για "να αναζητήσουν τρόπους κάλυψης των βασικών αναγκών διατροφής, περίθαλψης και παιδείας σε ολόκληρο τον πλανήτη". Από τα ΜΜΕ μάθαμε ότι η διάσκεψη κατέληξε σε μια διακήρυξη δέκα σημείων που ζητά από τις πλούσιες χώρες να διαθέσουν 0,7% (!) του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος τους για την αναπτυξιακή βοήθεια των φτωχών χωρών. Από τα ΜΜΕ μάθαμε ότι "η ελπίδα των φτωχών είναι η ελεημοσύνη από τις πλούσιες χώρες". Τα

ΜΜΕ, μας έδειξαν τον "τελευταίο επαναστάτη", το Φιντέλ Κάστρο, να μιλάει στο βήμα με μπλε κουστούμι, αντί για τη γνωστή στρατιωτική του ενδυμασία. Τα ΜΜΕ δε μας είπαν τίποτα για τους χιλιάδες αναρχικούς και ακροαριστερούς που συγκρούονταν με την αστυνομία έξω από το κτίριο της συνδιάσκεψης. Τα ΜΜΕ αναφέρθηκαν στα "προβλήματα" του "τρίτου κόσμου" περίπου σαν ένα τυχαίο γεγονός, σαν ένα φυσικό φαινόμενο. Από τα ΜΜΕ δε θα μάθουμε ποτέ ειδήσεις σαν τις επόμενες που δείχνουν τους υπεύθυνους για τα "μεγάλα κοινωνικά προβλήματα της ανθρωπότητας", που καταδεικνύουν το πραγματικό πρόσωπο της "νέας τάξης" με ένα τρόπο που, πιστεύουμε, το λιγότερο που μπορεί να προκαλέσει είναι ένα σφίξιμο στο στομάχι, ένα σφίξιμο στις γροθιές...

Η Κομμούνα του Παρισιού

ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ τεύχος είχαμε παρουσιάσει τα σημαντικότερα γεγονότα που σημάδεψαν την Κομμούνα του Παρισιού χωρίς ωστόσο να αναφερθούμε στο νόημα της ίδιας της Κομμούνας.

Η σημασία της Κομμούνας δεν έγκειται τόσο στην ένοπλη εξέγερση του παριζιάνικου λαού, γεγονός που βέβαια δεν μπορεί να υποβαθμιστεί, όσο στην αντίληψη της νέας κοινωνίας που κατατέθηκε και υλοποιήθηκε ως ένα βαθμό στο σύντομο χρόνο της επανάστασης.

Η Κομμούνα τσάκισε στην κυριολεξία το κράτος, δημιουργώντας μια κοινότητα των κατοίκων της πόλης. Οι εξεγερμένοι κατέλαβαν την εξουσία με σκοπό να αποδυσμεντούν από αυτήν, καθώς η διεύθυνση των κοινωνικών και πολιτικών υποθέσεων πέρασε στο σύνολο του επαναστατημένου λαού. Τη νέα κοινωνία του Παρισιού συγκροτήθηκε από τον αυτοδιευθυνόμενο λαό, διαμέσου των άμεσα ανακλητών και υπόλογων εντολοδόχων του, με απευθείας και καθολική εκλογή. Οι νόμοι και τα οργανωτικά μέτρα εγκρίνονταν ή όχι από τις συνελεύσεις του ίδιου του πληθυσμού και φυσικά όχι με τα από πρωτοβουλία των εκπροσώπων του.

Η Κομμούνα όρισε το ανώτατο όριο αποδοχών, και απαγόρευσε την εναποθήκευση προϊόντων, τα πάντα ανήκαν σε όλους και κανένας δεν μπορούσε να παραβεί αυτή την αρχή. Τα χρή των ενοικιαστών χαρίστηκαν και επιστράφηκαν να αντικειμενά που είχαν δοθεί σαν ενέχυρο. Η περιουσία της εκκλησίας κατασχέθηκε και αποδόθηκε στους κομμουνάριους. Η στρατιωτική θητεία καταργήθηκε. Ο λαός οπλισμένος στο σύνολο του μπορούσε ν' αμυνθεί και να υπερασπιστεί τα κεκτημένα του καλύτερα από κάθε άλλη φορά.

Μέσα στην δίνη της επανάστασης κατοχυρώνεται η ατομική ελευθερία και το δικαίωμα της υπεράσπισης της, ενώ αναγνωρίζονται τα δικαιώματα των φυλακισμένων και των τροφίμων φρενοκομείων.

Η Κομμούνα οργάνωσε πρώτη αυτή, την υποχρεωτική δωρεάν παιδεία υπό τον έλεγχο της δημοκρατίας, δηλαδή του λαού, αντικαθιστώντας την αυταρχική εκπαίδευση των καλόγερων. Η εκπαίδευση προσανατολίστηκε στην πειραματική και επιστημονική μέθοδο. Τη μέθοδο εκείνη που βασίζεται στην παρατήρηση των γεγονότων ο-ποιασδήποτε φύσεως και αν ήταν, πνευματικά, φυσικά, ηθικά. Ο λαός και η νεολαία εκπαιδεύονταν χωρίς να παύουν να είναι παραγωγοί. Στα

πανεπιστήμια ενισχύθηκε ο συνδικαλισμός, στόχος ήταν η εξύψωση της γενικής στάθμης της παιδείας και η αλληλοβοήθεια στις υλικές δυσκολίες της ζωής.

Η Κομμούνα οργάνωσε ελεύθερα και συλλογικά την Υπηρεσία Κοινωνικής Βοήθειας που εξασφάλιζε την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των πολιτών και της εθνοφρουράς. Ο λαός κατέλαβε τα εργοστάσια που είχαν διακόψει τη λειτουργία τους και επαναλειτούργωντας τα, τα έθεσε στην κυριότητα όλων και προς άφελος όλων.

Οργανώθηκε η εργασία με βάση τις εργατικές οργανώσεις, με συλλογικά κεφάλαια, με τη συνεργασία των συμμετεχόντων σε αυτή. Σύμφωνα με τις αρχές της πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης, η πρωτοβουλία της εξάλειψης της εκμετάλλευσης ανήκε από άνθρωπο άνηκε στο κράτος.

Αυτό έπρεπε να προμηθεύει στις συνεργατικές οργανώσεις όλα τα μέσα εργασίας, παρέχοντας παράλληλα όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία των εργαζόμενων, ελεύθερη ανάπτυξη των δυνατοτήτων τους.

Η κρατική παρέμβαση με όλα τα μέσα που είχε στην διάθεσή της αποσκοπούσε στο να προσφέρει στον καθένα

σύμφωνα με τις ανάγκες του. Γίνεται βέβαια κατανοητό ότι σαν κράτος εννοείται η ελεύθερη συνεργασία και συγχρότηση των αυτοδιευθυνόμενων πολιτών, και όχι αυτό που υπήρχε και υπάρχει και τώρα.

Το κίνημα της Κομμούνας δεν έχει πολλά στοιχεία με τις μέχρι τότε επαναστάσεις. Στο σύνολο των ιδεών που θέλησε και ως ένα μέρος το κατάφερε να θεμελιώσει αποτελεί ιστορικό γεγονός μέγιστης σημασίας. Η εργατική τάξη κατέλαβε την εξουσία, αρνούμενη όμως αυτήν.

Η συντριβή της Κομμούνας από τα στρατεύματα του Θριέσου δεν μπορεί να μειώσει το μέγεθος των επιτευγμάτων της. Δεν μπορεί να αποκηρύξει τη συνολική άρνηση του κράτους από τον εξεγερμένο λαό.

Το επαναστατημένο Παρίσι κατάφερε ένα ισχυρό χτύπημα στην λογική της αναγκαιότητας και υποταγής στην εξουσία. Ενα ισχυρό χτύπημα στις παραδόσεις του αστικού κράτους.

Η Κομμούνα αυτοανακηρύχθηκε αθεϊστική και ανθρωπιστική και μέσα από την άρνηση του παλιού κόσμου, έβαλε τις βάσεις επαναστατικού σοσιαλιστικού κόσμου που ακόμα και σήμερα αναζητά ακόμα την πραγμάτωσή του.

Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΙΚΟΣ ΦΟΡΟΣ

ΣΤΙΣ 31 ΜΑΡΤΗ 1990 κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στον Poll Tax (κεφαλικό φόρο) οι αστυνομικές δυνάμεις επιτίθενται ενάντια στο συγκεντρωμένο πλήθος. Η συνέχεια ήταν η αναμενόμενη. Ο κόσμος αντεπιτίθεται, καταστήματα λεηλατούνται, ακριβιά αμάξια καταστρέφονται. Τα γεγονότα μεταδίδονται σε όλο τον κόσμο. Το βρετανικό κράτος εξαπολύει χιλιάδες συλλήψεις χρησιμοποιώντας τις βιντεοσκοπημένες σκηνές των διαδηλώσεων συγκρούσεων.

Το 50% των βρετανών αρνούνταν να δεχτούν την πληρωμή του φόρου. Τα ποσοστά ανεβαίνουν ακόμα περισσότερο στις φτωχογειτονίες και φτάνουν το 70% και 80% του πληθυσμού.

Ο κεφαλικός φόρος ήταν μια προπάθεια της Θάτσερ να αλλάξει το φορολογικό σύστημα της χώρας. Ενώ μέχρι τότε ο λαός φορολογούνταν με βάση την ιδιοκτησία γης και κατοικίας και υπήρχε ακόμα κάποια "αντικειμενικότητα" αφού οι φτωχότεροι καλούνταν να πληρώσουν μικρότερα ποσά από αυτά των πλουσίων. Τώρα όλοι ανεξαιρέτως, από 18 χρόνων και πάνω, έπρεπε να πληρώσουν το ίδιο ποσό ανεξάρτητα της οικονομικής τους κατάστασης.

Οι δήμοι και οι κοινότητες κάλυπταν με αυτό το φόρο ένα μέρος των υποχρεώσεων τους. Ετσι σε δήμους και κοινότητες με μεγάλες υποχρεώσεις, όπου π.χ. δίνονταν επιδόματα κοινωνικής βοήθειας σε ανέργους, άστεγους κλπ ο φόρος ήταν μεγαλύτερος από ότι στις κοινότητες και δήμους με χαμηλότερες υποχρεώσεις. Αυτό σημαίνει ότι στις περιοχές που ο λαός ήταν φτωχός και πολλοί εξαρτώνταν από τα επιδόματα ο φόρος ήταν μεγαλύτερος από ότι στις περιοχές που ζούσαν εκατομμυριοί. Ο σκοπός της φορολόγησης εκτός από την απομύζηση χρημάτων από τα λαϊκά στρώματα, ήταν και μια έμμεση πίεση για εντατικότερη και περισσότερη δουλειά για να βρεθούν τα χρήματα.

Ο λαός αποφάσισε να αντισταθεί. Οργανώνεται σε 1500 περίπου τοπικές ομάδες που αυτές με τη σειρά τους συ-

γκροτούν περιφερειακές ομοσπονδίες συντονισμού (Federation). Οι ομάδες πληροφορούν στις γειτονίες και στους δρόμους σχετικά με τον κεφαλικό φόρο, οργανώνουν συγκεντρώσεις καταλήψεις δημοσίων κτιρίων, συντονίζουν την άρνηση πληρωμής του φόρου.

Καθόλη τη διάρκεια από την επιβολή του φόρου και μετά ο αγώνας σταδιακά αυξάνει την ένταση και τη δυναμική του. Στις 31 Μάρτη 250.000 άτομα συγκεντρώνονται στο κέντρο του Λονδίνου για να διαμαρτυρηθούν. Το τι επακολουθεί περιγράφεται στην αρχή αυτής της αναφοράς.

Η αστυνομία επέριψε ευθύνες για τα γεγονότα στους αναρχικούς, αφού το συγκεντρωμένο πλήθος κρατούσε μαύρες σημαίες. Η Θάτσερ ευχαρίστησε τις αστυνομικές δυνάμεις που την προστάτευσαν από την εισβολή του πλήθους στο σπίτι της, οι Εργατικοί από τη μεριά της αντιπολίτευσης, υποσχέθηκαν ονόματα "ταραξιών" στην αστυνομία.

Τα ΜΜΕ δεν μπόρεσαν όμως, όσο και αν προσπάθησαν να φορτώσουν τις συγκρούσεις στους αναρχικούς, να κρύψουν τις εικόνες των χιλιάδων που πετροβολούσαν και επιτίθονταν στις δυνάμεις του "νόμου".

Η αλήθεια είναι ότι οι βρετανοί εργάτες και εργάτριες αρνήθηκαν να υποχωρήσουν στη νέα επίθεση του κεφαλαίου στο ήδη πενιχρό τους εισόδημα. Και είναι αλήθεια επίσης ότι οι αναρχικοί έπαιξαν στα γεγονότα ένα μικρό όσο και δραστήριο ρόλο εντείνοντας την οργή του κόσμου, όλο αυτό τον καιρό από την στιγμή της επιβολής του φόρου και μετά.

Το ζήτημα του κεφαλικού φόρου αφορούσε το σύνολο της βρετανικής κοινωνίας - και όχι κάποιους κλάδους και συντεχνίες της και εκεί ακριβώς βρήκε την απάντησή του. Στο σύνολο της βρετανικής κοινωνίας.

Σήμερα 5 χρόνια μετά αρκετές δεκάδες αγωνιστών εξακολουθούν να βρίσκονται στις φυλακές γιατί δεν μπορούσαν και δεν ήθελαν να πληρώσουν το ληστρικό φόρο.

Πηγή: Από το φυλλάδιο της εκδήλωσης της κατάληψης της Λέλας Κακαριάνης 37.

Μαδρίτη: 28 Μαρτίου 1939

ΣΤΙΣ 28 ΜΑΡΤΗ 1939 ο φασισμός εισβάλλει και καταλαμβάνει τη Μαδρίτη. Οι στρατιές του Φράνκο είναι πλέον κυρίαρχες της κατάστασης και η επανάσταση του Ισπανικού προλεταριάτου παίρνει τέλος, νικημένη και προδομένη. Νικημένη από τις συντονισμένες ενέργειες του διεθνούς φασισμού που στην Ισπανία έκανε την πρόβα τζε-νεράλε αυτού που λίγους μήνες αργότερα ξέσπασε σαρώνοντας όλη την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική. Προδομένη από το σύνολο των "δημοκρατικών" και "κομμουνιστών" ελίτ που σε αυτήν έβλεπαν το τέλος της κυριαρχίας και της εξουσίας τους πάνω στους λαούς όλου του κόσμου.

Η Ισπανική επανάσταση - μοναδική στην σύγχρονη ιστορία άρνηση του κράτους και της εξουσίας - έθεσε και πειραματίστηκε πάνω στις βάσεις του ελευθεριακού κομμουνισμού, πραγματώθηκε στην πράξη την Αναρχία. Έκανε αυτό που μέχρι τότε ήταν απαγορευτικό ακόμα και για την σκέψη των φτωχών ανθρώπων. Θεμελίωσε σε υλικές βάσεις το όραμα της κατάργησης της εξουσίας και της εκμετάλλευσης. Εκατομμύρια εργάτες με πρωτοστατούντες τους αναρχο-συνδικαλιστές της CNT - FAI που απαριθμούσε 1.500.000 μέλη, κατέλαβαν και έθεσαν τα εγγράφιά της οργάνωσης.

αναλαμβάνοντας οι ίδιοι τη διοίκηση τους. Εκατοντάδες χιλιάδες αγρότες κατέλαβαν τα χωράφια των μεγαλοτσιφλικιών και οργάνωσαν συλλεκτίβες ικανές όχι μόνο να θρέψουν τους εαυτούς τους αλλά και τους πληθυσμούς των πόλεων και τους μαχητές του μετώπου. Ελεύθερα χωρίς κανένα εξαναγκασμό με το αίσθημα της αλληλεγγύης ανεπτυγμένο στο μέγιστο βαθμό έβαλαν, στις δύσκολες ώρες του πολέμου τις πραγματικές αξίες της ζωής σε κίνηση. Αξίες που ξεκινώντας από την Κομμούνα του Παρισιού και διατρέχοντας όλες τις στιγμές της Ιστορίας μέχρι το σήμερα εξακολουθούν να μας συντροφεύουν και να μας οδηγούν στον ίδιο ακριβώς στόχο. Την πλήρη ελευθερία και ισοτιμία των ανθρώπων.

Αυτή τη ζωογόνα κίνηση προς το μέλλον πολέμησαν οι φασίστες, οι "φιλελεύθεροι", οι θιασώτες της κρατικοκαπιταλιστικής θηριωδίας.

Η Μαδρίτη στις 28 Μάρτη του 1939 συναντούσε το παγωμένο χέρι του θανάτου. Η ελπίδα αποσιωπάται στα πιο σκοτεινά τριόβια της καρδιάς των απόκληρων αυτού του κόσμου. Κρυμμένη, μα πάντα ζωντανή. Μέχρι σήμερα και για πάντα.

26 ΜΑΡΤΙΟΥ 1892: Πεθαίνει ο Αμερικάνος παίκτης Walt Whitman, εκπρόσωπος του αμερικάνικου Ελευθεριακού Σπιριτουαλισμού.

28 ΜΑΡΤΗ 1871: Η πτώση του τελευταίου οδοφράγματος στο Τεμπλό, το τέλος της Κομμούνας.

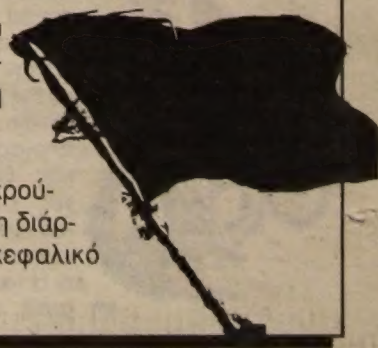
28 ΜΑΡΤΗ 1939: Ο Φράνκο καταλαμβάνει τη Μαδρίτη.

28 ΜΑΡΤΗ 1979: Το πρώτο γνωστό "ατύχημα" σε πυρηνικό αντιδραστήρα στο Tree Miles Island των ΗΠΑ. Η καρδιά του αντιδραστήρα λιώνει. Το "ατύχημα" χρεώνεται σαν ανθρώπινο λάθος. Πέντε χρόνια μετά η κυβέρνηση μεθόδευσε την επαναλειτουργία του σταθμού, η οποία αναστάλθηκε μετά από έντονη κινητοποίηση των κατοίκων και οικολογικών οργανώσεων.

29 ΜΑΡΤΗ 1984: Επίθεση με καπνογόνα στο Χρηματιστήριο της Αγγλίας.

30 ΜΑΡΤΗ 1981: Ο Ρήγκαν γλυτώνει από "απόπειρα" δολοφονίας. Η δημοτικότητα του αυξάνεται κατακόρυφα. Ο "κίνδυνος" της προεδρίας έχει τα οφέλη της.

30 ΜΑΡΤΗ 1990: Βίαιες συγκρούσεις και λεηλασίες κατά τη διάρκεια διαδήλωσης ενάντια στον κεφαλικό φόρο στο Λονδίνο.

Ράσο και γαλανόλευκοι μύθοι

“... πάντα δέ ταύτα τα εισοδήματα καί του πατριάρχου καί των επισκόπων εισπράττοντο υπό των δυστροπούντων διά της βίας, δεν ελλείπουσι δέ ούτε τα παραδείγματα, ότι σκευή οικιακά καί άροτρα έτι εφηρέθησαν παρά πτωχών οικογενειών εις εξίσωσιν των ούτως οφειλομένων” (Δ. Κατσούλη: Οικονομική Ιστορία της Ελληνικής επανάστασης Εκδ. Δίφρος)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ μπορεί να διαμορφώνεται μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι, κανείς όμως δεν πρέπει να ξεχνά πως η συγγραφή της γίνεται συνήθως πολύ αργότερα. Το θέμα που εδώ μας απασχολεί είναι η σχέση μεταξύ της ορθόδοξης εκκλησίας και των Ελλήνων κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας και της επανάστασης του '21. Το άρθρο αυτό δεν επιδιώκει δάφνες ολοκληρωμένης ιστορικής ανάλυσης, όσο το να αποτελεί μια πρώτη προσπάθεια κατάδειξης μιας πραγματικότητας που απέχει πολύ από τα πομπώδη προπαγανδιστικά μνολόγια του Ελληνικού κράτους για το ράσο και τη δραστηριότητα του... Η βιβλιογραφία γύρω από το θέμα, αυτή βέβαια που ξεφεύγει από την επίσημη γραμμή, είναι περιορισμένη, και συνηθίζεται να βρίσκει κανείς στοιχεία σε “άσχετα” βιβλία, εκτός φυσικά από τον Κορδάτο που παρά τις όποιες αντιρρήσεις παραμένει ίσως η πιο ολοκληρωμένη “αιρετική” άποψη

1 ΟΙ ΠΑΠΑΔΕΣ, το σώμα της εκκλησίας, η ορθοδοξία, έχουν τουλάχιστον από το 1204 (φραγκική άλωση), στολιστεί με τα φωτοστέφανα των “πατέρων του έθνους”, “θεματοφυλάκων της παράδοσης”, “ελπίδας των ραγιάδων”, “ορκισμένων εχθρών του Τούρκου δυνάστη” μέχρι και “σωτήρων τη Ελληνικής φυλετικής καθαρότητας”. Το ράσο γίνεται συνώνυμο της γαλανόλευκης, και οι παπάδες για την όποια “Αγ. Λαύρα” στήνονται στις σχολικές αίθουσες και στις παρελάσεις.

Το Ελληνικό κράτος ψάχνοντας απεγνωσμένα να δημιουργήσει το νήμα εκείνο που θα συνδέσει την αρχαιότητα με τον 20ο αιώνα βρήκε σαν μοναδική διέξοδο το Χριστιανισμό και την ορθόδοξη εκκλησία. Έτσι λοιπόν το παπαδισμό θα γίνει η αφύσικη συγκολλητική ουσία ανάμεσα σε κλασσικούς χρόνους, ελληνιστικούς, Βυζάντιο, Φανάρι, σύγχρονο κράτος και τελικά “αν δεν υπάρχει ελληνικό έθνος εμείς θα το κατασκευάσουμε”. Ξέχασαν βέβαια πολύ εύκολα το συστηματικό ρήμαγμα του αρχαίου κόσμου από τους φανατισμένους του σταυρού, ξεχάσαν τον Ιουλιανό, τις σφαγές του Θεοδοσίου, το μίσος για κάθε τι “Ελληνικό” ή “εθνικό”, έφθασαν να θεωρούν την Αγ. Σοφία σαν την ιστορική συνέχεια του Παρθενώνα. Εκτός από τη ροπή προς τις γενοκτονίες που είναι αλήθεια κοινή στην Αθηναϊκή ηγεμονία, στο Μ. Αλέξανδρο, και στους βυζαντινούς αυτοκράτορες, οι εφευρέσεις της πατριωτικής φιλολογίας δεν παρέλειψαν καμιά πιθανή αναφορά ώστε να ολοκληρώσουν τον εθνικό “πρόλογο” που μετά από την άλωση οδήγησε στο κύριο μέρος του “ορθόδοξου έπους”...

2 Η ΟΘΩΜΑΝΙΚΗ αυτοκρατορία από την πρώτη κιόλας στιγμή της κυριαρχίας της παραχώρησε μια σειρά ουσιαστικών θρησκευτικών δικαιωμάτων στους αλλόθρησκους πληθυσμούς. Οι χριστιανοί αναγνωρίστηκαν ως “Μιλλέτ”, ως κοι-
νότητες, δηλαδή ιεραρχικά συγκροτημένη που στην κορυφή της βρίσκονταν ο πατριαρχικός θρόνος στην Κωνσταντινούπολη. Η τακτική αυτή της

Πύλης κάθε άλλο υπαγορεύτηκε από πίστη στον όποιο θρησκευτικό πλουραλισμό. Ήταν μάλλον μια τακτική που στόχευε στον αποτελεσματικό έλεγχο των χριστιανικών πληθυσμών αλλά και με πολιτική οξυδέρκεια, να καταφέρει να εμποδίσει τη στροφή αυτών των πληθυσμών προς τον καθολικισμό δηλαδή προς την εχθρική Δύση. Το ορθόδοξο ιερατείο βρέθηκε με αξιοσημείωτη δύναμη στα χέρια του. Γρήγορα ένα σώμα αριστοκρατών, αστών και λόγιων το περιτριγύρισε και σε μικρό χρονικό διάστημα αποτέλεσε το λεγόμενο “Φανάρι”

3 ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ και η εκκλησιαστική ιεραρχία πολύ γρήγορα απέκτησαν συνείδηση της δύναμής τους. Με 13 εκατομμύρια υποτελείς στα μέσα του 18ου αιώνα κάτω από τον άμεσο σχεδόν έλεγχό του, με δεκάδες λόγιους στην αυλή του Σουλτάνου, με φαναριώτες να κατέχουν ηγεμονίες στην περιοχή της Μολδοβλαχίας, με τη δύναμη του να εκτείνεται σε κάθε λεπτομέρεια της ζωής των Χριστιανών, από το Δούναβη έως την Κρήτη και την Τραπεζούντα το Πατριαρχείο αποτέλεσε έναν ισχυρότατο πόλο εξουσίας, σε τέτοιο βαθμό που ίσως να ξεπερνά και αυτόν της προ της άλωσης περιόδου. Σιγά σιγά κατέφερε να αποκτήσει πλήρη έλεγχο και αυτονομία στη δικαστική εξουσία που αφορούσε τους Χριστιανούς και το “Κανονικό δίκαιο” απέκτησε τεράστια νομοθετική ισχύ. Χριστιανοί ανέλαβαν την οθωμανική διπλωματία με τη Δύση και εισχώρησαν και μέσα στον στρατό και ιδιαίτερα στο ναυτικό.

Ροκάνιζαν μήπως τα θεμέλια του Οθωμανικού κράτους;

Ακόμα και αν το έκαναν σίγουρα δεν απέβλεπαν στην απελευθέρωση των υπόδουλων Η τακτική του πατριαρχείου ήταν άμεσα αντιθετική σε οποιαδήποτε απόπειρα απελευθέρωσης. Κατήγγελλαν το Ρήγα, αντιπέθηκαν ενεργά στην Σερβική επανάσταση του Καραγιώργη, αφορίσαν την εξέγερση των Σουλιωτών, και τελικά την ελληνική επανάσταση του 1821. Οτιδήποτε διατάρασσε την ομαλή λειτουργία του κράτους ήταν καταδικαστέο από την εκκλησία που με την “πατρική διδασκαλία” του 1798 ζητά “... απαρσάλευτον υποταγή εις την πολιτική διοίκηση” (Β. Θεωδορόπουλος “Εμείς και οι Τούρκοι”)

Αυτό που η εκκλησία κατάλαβε καλά ήταν πως η Οθωμανική κυριαρχία της άνοιξε τις πόρτες για μια ουσιαστική πολιτική διαχείριση των Χριστιανών αλλά και μια καλή πιθανότητα να διαδεχτεί την Οθωμανική αυτοκρατορία. Βεζύρης στη θέση του Βεζύρη ο πατριάρχης - ο κατά τους Τούρκους “κύριος και δεσπότης των χριστιανών” - και αυτό εκ των πραγμάτων του απαγόρευε να συνταχτεί με οποιαδήποτε επανάσταση: “...ο πατριάρχης Κωνσταντινούπολης πίστευε ίσως ότι τα αυτόνομα καθέστευτα δεν ήταν αναγκαία, και γι' αυτό ήταν αντίθετος στις αξιώσεις για αυτονομία...” όπως γράφει ο ακραιφνής φιλέλληνας D. Dakin - “Η ενοποίηση της Ελλάδας”. Αραγε τι μπορούσαν να κερδίσουν από τα μικρά και φτωχά κράτη της Βαλκανικής; Ο Πατριάρχης Μεθόδιος έλεγε πως ήταν χριστιανός και όχι Έλληνας και αυτή την αλήθεια την κατανόησε και ο Φιλικός Φαρμάκης όταν συναντήθηκε με τον πατριάρχη Γρηγόριο τις παραμονές του '21...

4 Πέρα όμως από τη “θρησκευτική” η εκκλησία ασκούσε και δυσβάσταχτη οικονομική εξουσία στους χριστιανούς. Τα Οθωμανι-

κό κράτος είχε ορίσει ένα αξιοσέβαστο ποσοστό φορολόγησης αφιερωμένο στον πατριαρχικό και επισκοπικό τορβά. Οι χωρικοί πλήρωναν σε χρήμα ή σε είδος και η συλλογή αυτών των φόρων δε γίνονταν ασφαλώς στην Κυριακάτικη λειτουργία. Συχνά έπρεπε να επιστρατευτεί ο Τουρκικός στρατός για να αρπάξει αυτό που οι χωρικοί δεν μπορούσαν να δώσουν... Εκτός όμως από τους “νόμιμους” υπήρχαν και οι “τυχεροί” φόροι. Αυτοί ήταν στην δικαιοδοσία των επισκόπων και των πιο χαμηλόβαθμων κληρικών που για παράδειγμα μόνο “επί χρήμασι” δέχονταν να τελέσουν ένα γάμο, ενώ πολύ συχνά έβαζαν χέρι και στις κληρονομίες... Ακριβώς αυτή η οικονομική καταπίεση οδήγησε πολλούς χριστιανούς στην εξέγερση... Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η παρά την Τουρκική

αντίθεση επιτυχία της Βουλγάρικης Εξαρχίας τα χρόνια του Μακεδονικού ζητήματος: “πολλοί σλαβόφωνοι αγροτικοί πληθυσμοί, με ρευστή ή ακαθόριστη εθνική συνείδηση προτιμούσαν να εγκαταλείπουν το πατριαρχείο και να ασπάζονται τη Βουλγάρικη εξαρχία για να γλυτώσουν το μητροπολιτικό χαράτσι...” (Κ. Βακαλόπουλος “Το μακεδονικό ζήτημα”). Αυτός λοιπόν ήταν ο περίφημος απελευθερωτικός ρόλος της ορθοδοξίας...

5 Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ προχωρούσε αργά αλλά σταθερά στο έργο της δικής της ισχυροποίησης και στην προοπτική της διαδοχής της πολιτικής εξουσίας των Τούρκων. Από το 18ο αιώνα οριστικοποίησε τη μονολιθικότητα της ιεραρχίας της αφού κατάργησε πραξικο-

πηματικά και τους τελευταίους ανεξάρτητους χριστιανικούς πόλους στη Μολδοβλαχία, στη Σερβία (Ιπέκ) και στη Βουλγαρία (Οχρίδα) κάνοντας έτσι το πατριάρχη και τη μονίμως ραδιουργούσα πατριαρχική και φαναριώτικη αυλή, μοναδικό άρχοντα των χριστιανών.

Τα σχέδια τους όμως τελικά απέτυχαν. Οι λαοί της Βαλκανικής οδηγήθηκαν στην συγκρότηση κρατών. Μόνο μετά τη συντριβή της Ελληνικής ιμπεριαλιστικής εκστρατείας στη Μικρασία το πατριαρχείο αναγκάστηκε να συνδέσει την τύχη του με το Ελληνικό κράτος. Το ότι αρκετοί χαμηλόβαθμοι κληρικοί πολέμησαν τελικά στο πλευρό των εξεγερμένων λαών της Βαλκανικής, κάθε άλλο παρά δικαιώνει την εκκλησία, πόσο μάλλον που η στάση τους ήρθε σε συνειδητή αντίθεση με την ιεραρχία τους...

6 ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ που τα δημοκρατικά αδιέξοδα επαναφέρουν στο προσκήνιο της συνείδησης τον εθνικισμό και τον εθνικό πόλεμο, σε μια εποχή που το παπαδισμό καλείτε να δώσει τον οβολό του στις εθνικές εκκαθαρίσεις και τις πολεμικές σφαγές, η αποκαθής των εκκλησιαστικών μύθων γίνεται καθήκον. Θέλουμε να πετάξουμε την εκκλησία οριστικά στα σκουπίδια της πραγματικότητας, θέλουμε τους καταπιεσμένους να βλέπουν με τα καθαρά μάτια της αθείας. Η αποκάλυψη της αλήθειας είναι πράγματι ένα μεγάλο επαναστατικό όπλο που οι παπάδες έχουν κάθε λόγο να το φοβούνται...

ΕΚΤΟ ΡΑΣ

1821: Η επανάσταση των Κολίγων

Ο ΣΟ ΚΑΙ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ να παρουσιάζουν το '21 σαν την εθνική επανάσταση με το λάβαρο του παπά και τη Μπουμπουλίνα είναι ξεκάθαρο ότι στο ξεκίνημα της είχε σαφή χαρακτηριστικά κοινωνικού ξεσηκωμού.

“Οι δυνάμεις και ομάδες της λεγόμενης άκρας αριστεράς χαρακτηρίζουν την επανάσταση του '21 σαν αστική. Κι έχουν δίκιο. Αλλά δε θέλουν να δουν ότι υπήρχαν δύο '21, ένα των κολίγων (...). Μόλις η κλεφτουριά έδωχνε τον Τούρκο από μια περιοχή, η πρώτη δουλειά ήταν να ξεμπερδεύουν με τους κοτζαμπάσηδες. Αυτό το '21 απέτυχε. Η αριστερά μας αρχίζει να μιλάει για επανάσταση του '21 από τη φάση που η αντεπανάσταση είχε κυριαρχήσει, ο εμφύλιος είχε λήξει, δηλαδή, με την ήττα του λαού”. (απόσπασμα από την προσοούρα “1821: Η εξέγερση των δούλων ή η επανάσταση των κοτζαμπάσηδων και των δεσποτάδων”, που κυκλοφόρησε πριν από μια δεκαετία από “ορισμένα αντεθνικά στοιχεία - Συμβουλευτικοί Αναρχικοί, Αυτόνομοι Πατριώτες, Αντιεξουσιαστές Κυψέλης, Αναρχικοί Κολωνού, Καλλιθέας, Αιγάλεω”).

Στη συνέχεια παραθέτουμε προκήρυξη που συντάχθηκε στις αρχές της επανάστασης από το Δημ. Μπαλή, λαϊκό ηγέτη της Ανδρού (από το “Κοτζαμπάσηδες”, Δημ. Πασχάλη, Αθήνα 1973).

“Το έθνος μας επήρε τα όπλα κατά των τυράννων του. Τετρακόσιους χρόνους είμεθα σκλάβοι των Οθωμανών και τώρα εγίναμεν ελεύθεροι, δώσαντες το αίμα μας διά την ελευθερίαν της πατρίδος. Είς όλα τα μέρη οι Γραικοί πολεμούν διά την ελευθερίαν των και μόνον είς τα νησιά οι κοτζαμπάσηδες δεν είδαν με καλό μάτι την ανάστασιν του Γένους. Αυτοί είχαν πάντα το ένα τους και ντερέσα με τους Οθωμανούς. Μαζί με τους μπέηδες και πασάδες μας καταπίεζαν, μας έπαιρναν το βίος μας, μας καταφρονούσαν, μας έγδυναν, μας ρουφούσαν το αίμα μας, τσερεμέτιζαν και επιλούτιζαν από τον ιδρώτα μας. Αυτοί οι σκιάδες θέλουν να μας σκλαβώσουν και πάλιν, καταλύοντες την ελληνικήν διοίκησιν και καλούντες του Καπουδάν Πασά να καταλάβει την νήσον μας. Το τι μας περιμένει αν έλθουν οι Τούρκοι το καταλαβαίνετε. Όχι μόνον θα χάσωμεν την ελευθερίαν μας και θ' ατιμασθώμεν εις τα όμματα όλων των Ελλήνων και Ευρωπαίων, αλλά και θα γίνωμεν τρεις φορές σκλάβοι από την πρίν κατάστασιν μας. Αυτό όμως δεν πρέπει να γίνει. Έχομεν την δύναμιν να εμποδίσωμεν το κακόν, αλλά πρώτα πρέπει να βάλωμε νέαν τάξιν και να ιδρύσωμεν νέον σύστημα εις τον τόπον μας. Η νήσος Ανδρός είναι και αυτή δημιουργήμα της φύσεως, καθώς και όλος ο κόσμος. Αλλά όταν εδημιουργήθη ο κόσμος, δεν υπήρχαν πλούσιοι και φτωχοί, μεγαλοχτήμονες και κολλήγοι. Η ανισότης, η ανέχεια, η δυστυχία, είναι δημιουργήματα όχι του υπέρτατος όντος, αλλά των κρατούντων. Είς την Αρχαί-

αν Ελλάδα και εις τον άλλον κόσμον και προ ολίγων χρόνων εις την Γαλλίαν, εχύθη πολύ αίμα δια να καταργηθούν τα προνόμια των αρχόντων και η ιεραρχική διατήρησις της κοινωνίας. Διατί και ημείς κατά την παρούσαν στιγμήν να μην αποτινάξωμεν όχι μόνον τον ζυγόν των Τούρκων αλλά και των αρχόντων;

Ομιλούν διαρκώς οι Τουρκοκοτζαμπάσηδες ότι έχουν δικαιώματα επί της ιδιοκτησίας μας και των εαυτών μας, τα οποία τάχα βγαίνουν από έγγραφα απαρσάλευτα. Αυτό δεν είναι σωστόν. Οι προπάτορες των αρχόντων μας ήλθον εις το νησί μας από άλλα μέρη ως κατακτηταί και με την βίαν εξουσίασαν το καλύτερον μέρος της γης, χωρίς να έχουν προς τούτο κανέναν δικαίωμα περισσότερον από τους άλλους, εκτός από το δικαίωμα του ισχυροτέρου. Και άλλους μεν από τους εντοπίους ιδιοκτήτας και καλλιεργητάς εξόντωσαν και άλλους έκαμαν σκλάβους των. Ο σημερινός λοιπόν άρχωντες, απόγονοι των κατακτητών και σφετεριστών της γης των πατέρων μας, κανέν δικαίωμα δεν έχουν να κρατούν αυτοί δια την ιδικήν των ωφέλειαν και κατατurrάνευσιν και λήστευσιν ημών. Ο καιρός της ελευθερίας μας ήλθεν, ας αποτινάξωμεν λοιπόν τον ζυγόν και ας καταργήσωμεν τα προνόμια των αρχόντων μας. Όλοι οι Γραικοί θα επικροτήσουν την πράξιν μας και θα συντρέξουν εις την απόφασιν μας αυτήν. Ήλθεν η ώρα να καταργήσωμεν την αθλιότητα, να απαλλάξωμεν την κατάντια μας και να δώσωμεν το παράδειγμα και εις τους λοιπούς νησιώτας και τους άλλους γραικούς όπου στενάδουν από την αγροτικήν σκλαβιάν. Η γη ανήκει εις εμάς τους δουλευτάς της και όχι εις τους ολίγους τουρκαρχόντες που την νέμονται με το δικαίωμα του ισχυροτέρου το οποίον απέκτησαν από τους φράγκους και Οθωμανούς κατακτητάς. Ο εθνικός αγών μας δια να πάρει ουσιαστικήν σημασίαν πρέπει να ολοκληρωθεί με την κατάργησιν κάθε προνομίου και κάθε δικαιώματος τα οποία υποβιβάζουν την πλειονότητα των γεωργών εις την κατάστασιν του δούλου.

Η ένωσις φέρει την δύναμιν και θα μας δώσει την εξουσίαν να εκτελέσωμεν την απόφασιν μας. Η κοινοκτημοσύνη δεν είναι ζορμπαλική, αλλά έργον δικαιοσύνης. Πρέπει να παύσωμεν να είμεθα κολλιγάδες, όπως επαύσαμεν να είμεθα ραγιάδες. Και αυτό είναι στο χέρι μας, αρκεί να μην δειλιάσωμεν. Θα δουλεύωμεν εις το εξής τα φέουδα όλοι μαζί και θα απολαβαίνε τον καρπόν των η κομμούνα μας και θα γίνεται δικαία μοιρασιά της σοδείας εις όλους τους δουλευτάδες, ανάλογα με τον κόπον τους και την δούλευσιν τους. Δι' όλα αυτά θα γίνει σύναξις εις την Μεσαριάν, διά να λάβωμεν από κοινού αποφάσεις. Το φέρισμό μας αυτό θα μας κάνει πρωτολάτας εις τον δίκαιον αγώνα όλων των κολίγων και θα γίνει άκουσμα εις όλα τα μέρη της πατρίδος και εις όλον τον κόσμον και παντού θα μας επαινέσουν και θα μας δώσουν δίκαιον.”

